

๖ เหตุการณ์ในอดีต

ภายในโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งของเมืองลาสเวกัส รั้วเป็นกำแพงสูงระดับสายตา ด้านหน้าเป็นรั้วสแตนเลสโปร่ง มีตราสัญลักษณ์ของโรงเรียนติดให้เห็นอย่างเด่นชัด รถยนต์หลายสิบคันแวะเวียนมาจอดรับเด็กกลับบ้านไปจนเกือบหมด แต่มีรถยนต์คันหรูสีดำของตระกูลเดอโรซายังจอดนิ่งพร้อมกับคนขับสูงวัยที่นั่งอยู่หลังพวงมาลัย มี ฟิลิปโป อลัน อีสไมลอฟ บอดีการ์ดหนุ่มวัยยี่สิบหนึ่งเคียงพลางยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา

“ทกโมง ทำไมวันนี้คุณหนูเลิกเย็น” คุณหนูของฟิลิปโปคือเด็กหญิงวัยสิบขวบซึ่งเป็นทายาทเพียงคนเดียวของ อัลแบร์โต เดอโรซา เจ้าของโรงแรมเดอโรซาในตัวเมืองลาสเวกัส และหัวหน้าแก๊งเดอโรซาผู้ทรงอิทธิพลในย่านเดียวกัน โดยมีแก๊งที่ทรงอิทธิพลใกล้เคียงกันก็คือ วาเลนตีโน ดิเซลี

“น่าจะมีทีวีพิเศษหรือเปล่า”

“ผมเข้าไปดูก่อนดีกว่าครับลุง” ร่างสูงใหญ่ก้าวลงจากรถในชุดสูททำงานสีดำที่สวมทับเสื้อเชิ้ตตัวในสีขาวและผูกเนกไทสีดำอย่างเรียบร้อย

เขาขยับป็นลั่นกิ่งอัตโนมัติที่เสียไปไว้ในช่องและคาดไขว้ไว้ตรงช่วงแขวงอกกล้าให้เข้าที่ ก่อนเดินเข้าไปในรั้วโรงเรียนที่ด้านหน้ามีนักเรียนนั่งรอผู้ปกครองมารับอยู่ไม่กี่คน แต่ไม่มีวีแววของคุณหนูอย่างที่ควรจะเป็น หากเสียงปรบมือ เสียงเชียร์ของเด็กผู้หญิงดังแว่วมาจากรั้วด้านหลังของโรงเรียน ซึ่งเป็นสนามฟุตบอลทำให้เขาต้องเดินแกมวิ่งตรงไปด้วยความเป็นห่วง

“ซีห” เขาสบถด้วยความตกใจเมื่อแหวกวงล้อมของกองเชียร์สาว ๆ เข้าไปเห็นคู่อริทั้งสองฝ่ายกำลังพาดฟันกันด้วยมือเปล่าล้วนๆ

“คุณหนู” พิลิปโบริบวิ่งเข้าไปกั้นกลาง แล้วจับร่างเพรียวบางของเด็กหญิงอิซาเบลแยกออก โดยยืนบังไม่ให้คู่อริอีกฝ่ายทำอะไรได้อีก

“ปล่อยนะ จับหนูทำไม หนูจะตบปากมันให้ฉีกเลย”

“เข้ามาสิ อีลูกไม่มีแม่ แกมันลูกโสเภณีชัดๆ” คำด่านั้นทำให้ฟิลิปโปต้องปล่อยมือจากคุณหนูของเขา แล้วปล่อยยี่ห่วยเพรียวบางได้กำหมัดชกไปที่ปากของคู่อริเข้าอย่างจังจนล้มหงายหลัง

“นี่แน่ะ แกคงไม่รู้จักมวยไทยใช่ไหม” ชกอย่างเดียวยังไม่พอ คุณหนูของฟิลิปโปยังกระเอนเท้าเข้าไปใส่คู่อริอีกด้วย ทำให้บอดีการ์ดหนุ่มต้องรีบจับแยกด้วยการจับอุ้มพาดบ่าทันที

“ฟิล ปล่อยหนูนะ” คนเป็นคุณหนูตวาดเสียงดังมีน้อยๆ ก็รั้วทุบหลังบอดีการ์ดอย่างไม่ยั้ง

“พอแล้วครับ เดี่ยวเพื่อนจะเจ็บหนัก แล้วคุณหนูก็จะถูกลงโทษ”

“คุณครูมา!” เสียงตะโกนบอกกันต่อๆ มาทำให้กองเชียร์วิ่งหนีกันกระเจิง ไม่เว้นแม้แต่บอดีการ์ดหนุ่ม เขาก็เดินแกมวิ่งไปทางประตูด้านข้างของสนามฟุตบอล หันไปมองอีกทีไม่มีแม่เงาของคู่อริ มีเพียงครูผู้ปกครองที่ยืนเท้าเอวมองหาผู้ก่อเหตุ ก่อนจะเดินส่ายหน้ากลับเข้าไปในรั้วของโรงเรียนใหม่

“ฟิล อุ้มจนถึงรถเลยนะ” เด็กหญิงบนบ่าออกเสียงใส่ทำให้บอดีการ์ดต้องหยุดเดินแล้วปล่อยร่างเพรียวบางลงยืน

“อ้าว หนูสั่งไม่ได้ยินหรือ”

“ขาไม่ได้เจ็บนี้ ไช้ใหม่” มือหนารั้งข้อมือเรียวยาวให้ออกเดิน แต่คุณหนูก็รังมือไว้แล้วยื่นหน้าคว่ำ

“หนูเจ็บแผล”

“เจ็บแผลก็รีบไปที่รถสิครับ ผมจะได้ดูให้ ถ้ายื่นแบบนี้จะหายไหม”

“แต่หนูไม่อยากเดิน”

“เดินเถอะครับ มา ผมจูง” พิลิปไปยิ้มเพียงนิด จากนั้นจูงมือเรียวยาวมาจนถึงรถคันหรูสีดำแล้วเปิดประตู ก่อนจะส่งร่างเรียวยาวให้ขึ้นนั่ง โดยมีเขาตามขึ้นไปด้วย

“อ้าว คุณหนูไปไหนอะไรมาครับ”

“ออกรถเถอะครับ”

“ฟิลไม่น่าห้าม ไม่อย่างนั้นหนูจะเหยียบปากสังสอนที่มันด่าว่าหนูมีแม่เป็นโสเภณี” เด็กหญิงวัยสิบขวบนั่งหน้าคว่ำ มือก็ยกขึ้นกอดอกด้วยความโมโห

“แต่คุณหนูก็ได้ต่อยปากมันแล้ว” คนพูดหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมากาง จากนั้นเปิดกระติกน้ำแข็งที่ตั้งวางเตรียมไว้ให้คุณหนูของบ้านได้กินหลังเลิกเรียน แต่วันนี้เขาต้องหยิบน้ำแข็งใส่ผ้าแล้วห่อมาประคบโหนกแก้มที่เนียนละเอียดให้

“เจ็บหน่อยนะครับ แต่มันจะไม่ซ้ำ” เขาแตะน้ำแข็งอย่างเบาเมื่อเจ้าของแก้มสะดุ้งแล้วสูดปาก แต่ก็ยอมให้ประคบแต่โดยดี

“ชกกับเขาเรื่องอะไรครับ”

“ไม่ได้ยินหรือว่ามันด่าหนูว่ามีแม่เป็นโสเภณีนะ”

“แต่ผมว่าไม่ได้มีแค่นั้นไช้ใหม่” คนถามจับปลายกางให้หันมาหาเพื่อจะได้ประคบโหนกแก้มอีกข้าง

“มันบอกว่าจะขอเฟิสต์คิสจากฟิลให้ได้ มันว่าฟิลหล่อ หนูบอกไม่ให้มันเลยทำตบ บอกใครชนะก็ได้ฟิลไป”

บอดี้การ์ดหนุ่มทำหน้าที่ ไม่ออกความเห็น ทั้งที่ในใจก็อดทำใน
ความแค้นของเด็กวัยสิบขวบไม่ได้

“ฟิลต้องไม่ให้มันนะ”

“ไม่ให้อะไรใครครับ”

“เฟิสต์คิสนะลิ” คนพูดเอียงแก้มให้บอดี้การ์ดคนโปรดได้ประคบแผล
ตรงมุมปาก ใบหน้าवलเฉลิมนั้นมอมแมมด้วยคราบโคล ผมเปียยว
สองข้างหลุดลุ่ยไม่เป็นทรง แถมเจ้าตัวยังปัดมันให้พ้นแก้มไปแบบลวกๆ

“เขาเป็นคนอื่น ผมจะไปให้ได้อย่างไร”

“ถ้าอย่างนั้นฟิลก็ให้หนูได้ใช่ไหม เพราะหนูไม่ใช่คนอื่น” คำถามนั้น
ทำให้ลุงเอลเลียตผู้ทำหน้าที่ขับรถกระบะแอมกระบะโอเหมือนล้าล้าก้นน้ำลายขึ้น
มาทันที

“เจ็บตรงไหนอีกไหมครับ” ฟิลิปไปทำไม่รู้ไม่ชี้กับคำถามของเด็กหญิง

“ไม่” คุณหนูอิซาเบลปัดมือออกพลงขยับตัวนั่งหันข้างให้

“ถามแล้วไม่ตอบ ไม่ต้องมาทำให้หนูหอรอก”

“ลุงเอลเลียตจอดด้วยครับ” คำสั่งนั้นทำให้คุณหนูของอาณัติกร
เดอโรซาต้องขมวดคิ้วแล้วหันไปมองด้วยความสงสัย

“จอดทำไมครับ” เอลเลียตทมนพวงมาลัยเข้าจอดริมทาง แต่เขายัง
ไม่ทันได้คำตอบ ชายหนุ่มก็เปิดประตูขึ้นมานั่งเคียง

“คุณหนูไม่เจ็บแล้ว ผมก็ต้องนั่งเบาะหน้าเหมือนเดิม” คนพูดจัดแจง
คาดเซฟตี้เบลต์เรียบร้อย

“ชิ” มีเสียงจุกจากเบาะนั่งด้านหลังมาให้ได้ยิน แต่ฟิลิปไป
บอดี้การ์ดหนุ่มวัยสิบขวบก็นิ่งเฉย หลังเขาได้รับความช่วยเหลือจากนายใหญ่
อัลแบร์โต เดอโรซา พาเข้ามาอยู่อาศัยอาณัติกรแห่งนี้เพื่อเรียนรู้ศิลปะ
ป้องกันตัวตั้งแต่อายุสิบห้า แต่กลับถูกคุณหนูของบ้านเรียกใช้จนกลายเป็น
บอดี้การ์ดประจำตัวไปโดยปริยาย

“ทำไมต้องให้ลุงเอลเลียตขับด้วยล่ะ” คนถามยื่นหน้ามาระหว่างกลาง

ของเบาะด้านหน้า บาดแผลบนใบหน้าไม่ได้ทำให้เด็กน้อยช่างเจรจาตกลง
เลยสักนิด

“ผมขับมานานแล้วนี่ครับคุณหนู” เอลเลียตตอบด้วยน้ำเสียง
นอบน้อม

“คุณหนูถอยหลังไปนั่งดีๆ ครับ แล้วก็คาดเข็มขัดด้วย”

“ไม่”

“ถ้าไม่คาด เตี้ยวลงเอลเลียตจะโดนตำรวจจับ และโดนหักคะแนน
ความประพฤติ” ฟิลิปโปอธิบายอย่างใจเย็น

“หนูไม่อยากนั่งคนเดียว”

“ก็นั่งแบบนี้ทุกวันมาตั้งนาน”

“แต่วันนี้หนูเจ็บแผล หนูนั่งคนเดียวไม่ได้ อู๋ เจ็บ หนูอยากฟัง
นิทาน ฟิลม่าอ่านให้หนูฟังหน่อย” มือเล็กบางยกขึ้นกุมแผลตรงโหนกแก้ม
พลางทำท่าร้องโอดโอยราวกับเจ็บแผลจนเกินทน

“คุณหนูนั่งฟังไป เดี๋ยวผมอ่านให้ฟังตรงนี้ก็ได้อีก”

“ไม่ หนูอยากดูรูปด้วย”

“ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวไปอ่านให้ฟังที่บ้านก็แล้วกัน”

“หนูจะฟ้องคุณพ่อว่าพิลซัดใจหนู”

“ฟ้องไปเลยครับ แล้วผมก็จะขอย้ายไปทำตำแหน่งอื่นแทน ไปเป็น
คนเลี้ยงม้าก็ได้” บอดีการ์ดหน้านิ่งยื่นคำขาดเสียงเรียบ เอลเลียตเองก็
นั่งฟังด้วยความตื่นเต้น เพราะเป็นที่รู้กันอยู่ว่าพี่เลี้ยงของคุณหนูอิซาเบล
พากันลาออกไปหลายคน เพราะทนความร้ายกาจที่เอาแต่ใจตัวอย่างมาก
ไม่ได้ จะมีก็แต่ฟิลิปโปที่เหมือนจะกำราบได้และทำหน้าที่ได้อย่างไม่บกพร่อง
มาหลายปี

“ตกลงจะถอยหลังไปนั่งคาดเข็มขัดดีๆ ไหม” คำถามนั้นทำให้คุณหนู
อิซาเบลหน้าคั่ว แต่ก็ยอมทำตามคำสั่งแต่โดยดีจนกระทั่งถึงจุดหมาย
หลังใหญ่ของเดอโรซา

“ฟิลต้องช่วยหนูทำการบ้านคัดลายมือด้วย” คำสั่งนั้นกล่าวถึงท้ายพร้อมกับร่างเพรียวบางที่วิ่งลื่นขึ้นบันไดคฤหาสน์หลังงามไปอย่างรวดเร็ว เด็กหญิงตัวน้อยวิ่งไปจนถึงห้องทำงานของผู้เป็นพ่อ เธอเปิดเข้าไปรายงานตัวเสียงใส

“หนูมาแล้วค่ะคุณพ่อ”

“มาแล้วเหรอ อ้าว หน้าไปโดนอะไรมา” อัลแบร์โตผู้เป็นพ่อเงยหน้าจากเอกสารที่เขากำลังนั่งอ่านอยู่ตรงโต๊ะข้างหน้าต่าง ทนได้เห็นใบหน้าที่ของบุตรสาวมีรอยฟกช้ำดำเขียวกลับมาบ้านด้วย

“ชกกับเพื่อนมา แต่คุณพ่อไม่ต้องห่วงค่ะ หนูชนะ” บอกแล้วก็ปิดประตูดังปังไม่รอให้ผู้เป็นพ่อได้ซักถามต่อ เด็กหญิงวิ่งมาถึงห้องสมุดซึ่งเธอต้องใช้เป็นที่พักการบ้าน และฟิลิปโปจะต้องถือกระเป๋านักเรียนมาให้ทุกครั้ง

“ฟิล ขึ้นมาแล้วใช่หรือเปล่า”

“ใช่ครับ” คำตอบนั้นทำให้ร่างเพรียวบางเดินเข้าไปภายในห้องสมุดที่กว้างขวางและมีหนังสือมากมายให้เลือกอ่าน พ่อของเธอเล่าว่าเป็นห้องที่แม่ชาวไทยของเธอโปรดที่สุด เด็กหญิงนึกมาถึงตรงนี้ก็ต้องเบ้หน้าไหวไหล่ เพราะไม่เข้าใจว่าในเมื่อเป็นห้องโปรดของแม่ แต่แม่ก็ไม่เคยกลับมาที่นี่อีก ทั้งเธอไว้กับพ่อแล้วบินกลับเมืองไทยตั้งแต่เธอหนึ่งขวบ จากนั้นก็ติดต่อมาอีกทีตอนเธอห้าขวบ เรียกร้องให้เธอบินไปพักผ่อนอยู่ที่เมืองไทยตอนปิดเทอม ซึ่งเธอก็ไม่ยอมขัดใจพ่อ ยอมบินไปปีละครั้งเพื่อสร้างความผูกพันระหว่างเธอกับมารดาให้แน่นแฟ้นมากขึ้น

“ก่อนทำการบ้าน ไปอาบน้ำก่อนไหม” คนถามวางกระเป๋านักเรียนไว้บนโต๊ะเหมือนทุกครั้ง ก่อนจะทรุดนั่งลงบนเก้าอี้ข้างหน้าต่างโดยมีหนังสือเล่มโปรดของเขาวางอยู่ด้วย

“ฟิลคัดลายมือให้หนูด้วยนะ”

“การบ้านคัดลายมือมันควรจะเป็นคุณหนูเท่านั้นที่คัดครับ” เขาหยิบ

สมุทรการบ้านออกมาทางบนโต๊ะ ก่อนจะมีเสียงเคาะประตูเบาๆ

“ของว่างมาแล้วค่ะ”

ฟิลิปไปจึงต้องลุกไปเปิด คนรับใช้สาวมีถาดเครื่องดื่มในมือ เธอก้มหน้าลงซ่อนบาดแผลตามใบหน้าและมุมปากทันที

“ไปโดนอะไรมาอีกแล้วเทรอกลอรี่” บอดีการ์ดหนุ่มถามด้วยความสงสัย เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาเห็นหญิงรับใช้วัยเดียวกันมีบาดแผลตามหน้าตาและเนื้อตัว

“หกล้มนะค่ะ ขอภัยนะค่ะคุณหนู ของโปรดของคุณหนูมาแล้วค่ะ” กลอรี่รีบเดินมาวางถาดของว่างบนโต๊ะ จากนั้นรีบเดินออกจากห้องทิ้งให้บอดีการ์ดหนุ่มมองตามอย่างใช้ความคิด

“ฟิล ช่วยหนูคัดลายมือหน่อยสิ นะๆ” เด็กหญิงตัวน้อยอดออดอ้อน

“ไม่ แล้วทางที่ดีก็ควรจะไปอาบน้ำให้เนื้อตัวสะอาดด้วยครีบบอมเหมือนลูกหมาเลย”

“ถ้าหนูไปอาบน้ำ ฟิลต้องช่วยหนูคัดลายมือนะ”

ใบหน้าคมเข้มส่ายหน้าให้อย่างไม่สนใจว่าร่างเพรียวบางจะสะบัดมือกระแทกเก้าอี้แค่นิด

“ฟิลนะ นะนะ ช่วยหนูหน่อย ใช้มือซ้ายคัดก็ได้ ครูไม่รู้ว่า หนูยังให้ลูกลงเผลอเลียตช่วยทำบ่อยๆ เลย” พอพูดไปแล้วต้องทำคายนแล้วรีบยกมือขึ้นปิดปากแทบไม่ทันเมื่อเธอทำความลับเปิดเผย

“แหะๆ หนูไปอาบน้ำก่อน” อีซาเบลไม่อยู่ให้บอดีการ์ดหนุ่มได้บ่นว่าอีก เธอรีบวิ่งไปห้องส่วนตัวอย่างรวดเร็ว

ฟิลิปไปได้แต่ส่ายหน้ามองตามอย่างระอาในความซุกซนของทายาทเดอโรซาที่ผู้เป็นพ่อเหมือนจะมอบหน้าที่พี่เลี้ยงให้เขาดูแลอย่างเต็มที่ ทั้งที่ควรจะหาพี่เลี้ยงเป็นผู้หญิงมากกว่า คิดมาถึงตรงนี้ทำให้เขาคิดว่าเขาควรบอกนายท่านให้กลอรี่มาเป็นพี่เลี้ยงคุณหนูแทน เพราะกลอรี่อาจมีปัญหากับเพื่อนร่วมงานที่อยู่ตรงเรือนพักคนงานด้วยกัน แต่ไม่กล้าทำ

อะไรมาก เพราะเข้าเมืองมาอย่างผิดกฎหมายจากชายแดนเม็กซิโก คิดได้แบบนั้นร่างสูงจึงลุกเดินเพื่อจะไปยังห้องทำงานของอัลเบร์โต แต่เสียงพุดคุยด้านนอกทำให้เขาต้องค่อยๆ แง้มประตูออกดู

“ทำไมต้องให้มาตาม”

“หนูยังทำงานไม่เสร็จ”

“แกจะต้องทำอะไรมาก บอกพวกนั้นไปเลยว่าแกต้องมารับใช้ฉันสิ” คนที่กำลังตวาดตुकอลเรียหญิงรับใช้คือ โรเบอร์โต เดอโรซา ผู้มีนิสัยดุเดือดเอาแต่ใจ และชอบใช้ความรุนแรงในการตัดสินเรื่องต่างๆ ของคนงานในเดอโรซา เขาเป็นน้องชายคนเดียวของอัลเบร์โต

“รับทราบค่ะ”

“รับทราบแล้วก็ไปสิ อย่ามัวแต่อืดออด เอาของไปให้ฉันที่ห้องเดี๋ยวนี้เลย อย่าให้ต้องมาตามด้วยตัวเองอีกนะ” คนเป็นนายตวาดสั่งก่อนจะหันมาเห็นฟิลิปโปที่เปิดประตูห้องสมุดจนกว้าง

“แกมาทำอะไรอยู่ตรงนี้ ไอ้เด็กไม่มีพ่อ” โรเบอร์โตหันไปตวาดเสียงแข็งอย่างไม่พอใจ เขาไม่รู้ว่าชายหนุ่มมายืนอยู่นานแค่ไหน เพราะสิ่งที่เขากำลังทำอยู่นี้ไม่ต้องการให้ใครรู้เห็น

“ครับ”

“ครับ หมายความว่ายังไง แกจะกวนโมโหฉันหรือ อย่ามาปากดีกับฉันนะ ระวังจะเจ็บตัว บอกไว้เลยว่าฉันไม่ชอบชู้หน้าแก” คนเป็นนายชู้หน้าคาตโทษ ก่อนตวาดไล่

“ไป ไปให้พ้นหน้าฉันเดี๋ยวนี้”

“อาร์อบโลฟิลทำไม หนูจะให้ฟิลสอนหนังสือนะ” เด็กหญิงอิซาเบลที่กำลังลงบันไดมาในชุดกระโปรงเดรสลายดอกไลแลคสีฟ้าอ่อนรีบเอ่ยปากออกรับแทน ใบหน้าवलแหล่แลดูสะอวดตาเมื่อผ่านการอาบน้ำใหม่ๆ จะมีก็แต่ทรงผมที่ปล่อยยให้ยาวรุงรังเพราะยังไม่ได้ถักเปียให้เรียบร้อยกว่าเดิม

“าสอนให้ก็ได้นะยายหนู”

“ไม่ อาริอบสอนที่ไร การบ้านหนูผิดทุกที ไปคะฟิล ไปช่วยหนู คัดลายมือหน่อย” ร่างเพรียวบางเดินลิวผ่านคนเป็นอาไปจูงมือบอดีการ์ด ให้กลับเข้าไปในห้องสมุดใหม่อีกครั้ง

“ฟิลยังไม่หายโมโหเธอ” เด็กหญิงเงยหน้าขึ้นจากสมุดคัดลายมือ เมื่อบอดีการ์ดของเธอนั่งอ่านหนังสือเงียบอยู่นานแล้ว

“ครับ” เขาตอบรับเพียงแค่นั้น แต่ในใจร้อนระอุกับคำพรุสวาทของ โรเบอร์โตที่ว่าเขาไม่มีพ่อแม่เป็นอย่างมาก ไม่ใช่ว่าเขาไม่มี แต่เพราะ การตายของพ่อ ทำให้แม่ของเขาต้องกลับเมืองไทย ไซ้ เขาเป็นลูกครึ่ง รัสเซีย-ไทย ที่ไม่มีใครเคยรู้เรื่องนี้มาก่อน นอกจากอัลแบร์โตคนเดียว เท่านั้น

“ครับอีกแล้ว แต่ใกล้ถึงงานพരอมปิดเทอมแล้ว หนูอยากให้ฟิล ไปด้วยนะ”

“ผมโตเกินกว่าจะไปงานนั้นครับ” บอกแล้วก็หยิบหนังสือมาเปิดหา หน้าให้อ่านค้างไว้

“ฟิลรู้ไหม เจสซีมันอวดมาหลายวันแล้วว่ามันได้เฟิสต์คิสจากเพื่อน ในห้องแล้วด้วย แล้วมันก็มาบอกว่ามันจะขอเฟิสต์คิสจากฟิลให้ได้”

“ผมบอกคุณหนูไปแล้วว่าเป็นไปไม่ได้ เพราะเขาเป็นคนอื่น”

“แต่หนูไม่ใช่คนอื่นสำหรับฟิลไซ้ไหม” คนถ้ามยืมหน้าทะเล้น

คนฟังถึงกับปิดหน้าหนังสือทันควัน นึกในใจว่าเห็นที่เขาจะต้องอยู่ ให้ห่างคุณหนูของบ้านให้มากที่สุด ไม่ดีแน่ถ้าจะต้องทำอะไรแบบนั้นให้ คุณหนู เพียงเพราะไม่อยากจะขี้ใจถ้าไม่อยากจะโดนไล่ออกจากอาณาจักร แห่งนี้

“ฟิล หนูอยากได้เฟิสต์คิส ฟิลให้หนูหน่อยสิ หนูจะได้เอาไปอวด เจสซีให้มันหน้าหงายเลย” คุณหนูของฟิลบีบทำปากจู๋ขึ้นไปข้างหน้า พลัง พรีมเปลือกตาลงราวกับเจ้าหญิงกำลังรอรับการจุมพิตจากเจ้าชายในฝัน

แต่สิ่งที่ได้ก็คือขนมเค้กชิ้นเล็กที่ถูกบ่อนใส่ปากเข้าไปเต็มๆ

“แก่แดด!”

ฟิลิปไปเปิดประตูออกจากห้องทำงานของ อัลแบร์โต เดอโรซา และปิดจนสนิท หลังเข้าไปแจ้งความจำนงถึงการลาออกจากอาณาจักรแห่งนี้ด้วยเหตุผลว่าผิดหวังกับเรื่องราวที่เกิดขึ้น แต่เจ้าของเดอโรซาก็กลับเลือกที่จะเมินเฉย ไม่จัดการอะไรให้เด็ดขาด ในเมื่อเป็นแบบนี้ เขาขอไปเผชิญโชคเอาข้างหน้าเป็นดีที่สุด ถึงแม้อัลแบร์โตจะบอกให้เห็นแก่อิซาเบลที่คงจะเสียใจอย่างหนัก แต่เขาก็เลือกที่จะบอกตัวเองว่าวันเวลาจะทำให้คุณหนูลืมเขาได้เอง

ดังนั้นเมื่อเด็กหญิงอิซาเบลก้าวขึ้นนั่งบนรถยนต์คันงามตอนกลับจากโรงเรียน และรู้ว่าฟิลิปไปไม่ได้มารับด้วย เด็กน้อยก็ยังคงมีความหวังว่าเขาจะคอยอยู่ที่บ้าน แต่เมื่อวิ่งตามหาไปจนทั่วก็ไร้แม่เงา น้ำตาก็ไหลพร่างพรูอาบผิวแก้มเนียนใส ไม่ว่าผู้เป็นพ่อจะพลบโงยอย่างไรก็ไม่สามารถเยียวยาบาดแผลในหัวใจของเด็กน้อยได้

“ฟิล ฟิลอยู่ที่ไหน ฟิล หนูจะหาฟิล ฟิลกลับมาหาหนูก่อน” เด็กหญิงคร่ำครวญทวนไปได้อย่างน่าเวทนา แต่มันคงดังไม่พอจึงไปไม่ถึงหัวใจของบอดีการ์ดหนุ่ม อิซาเบลจึงเฝ้าร่ำไปอย่างโศกเศร้า ผ่านคืนวันเดือนปีอย่างทุกข์ตรม ผ่านฤดูกาลที่เวียนหมุนผ่าน ฤดูร้อน ฤดูฝน เปลี่ยนมาเป็นหนาว จนมาถึงฤดูใบไม้ผลิ วันแล้ววันเล่าหมุนวนซ้ำอยู่อย่างนั้นเหมือนกับความคิดคำนึงของเด็กหญิงอิซาเบลที่ไม่เคยลืมความทรงจำนั้นได้เลย แม้กระทั่งเติบโตเข้าสู่ช่วงวัยรุ่น จนกระทั่งเรียนจบ สิ่งหนึ่งที่ทำมาตลอดก็คือ ตามหาชายหนุ่มผู้ทำให้หัวใจของเธอแหลกสลายตั้งแต่วัยเยาว์ให้เจอ!

รักแรกยากจะลืมเลือน

ภายในร้านเหล้าแองกัสซึ่งอยู่บนถนนโอล์ด์ทาว์น เมืองลาสเวกัส เต็มไปด้วยนักท่องเที่ยว เพราะเป็นคืนวันศุกร์จะมีการแสดงเป็นพิเศษจากทางร้านโดยสาวเสิร์ฟจะแต่งตัวเป็นกระต่ายบันนี่ด้วยชุดบิกินีชนพูลสีขาว ติดหูกระต่ายอยู่บนศีรษะ และมีหางพุกกลมสีขาวอยู่ที่ก้น ขึ้นไปเต้นยั่วยวนอยู่กับเสากลางเวที

ร่างสูงใหญ่ของฟิลิปโปนั่งตมอยู่ตรงมุมมืดของร้านซึ่งเป็นมุมที่เขาเลือกเพื่อความปลอดภัย อีกทั้งยังเอาไว้สอดส่องผู้คน และยังเป็นมุมที่ไม่ค่อยมีใครแวะเวียนมาจูนวาย เหมาะสำหรับผู้ชายรักสันโดษอย่างเขา บนโต๊ะที่เขานั่งมีแก้ววิสกี้ที่พร่องไปเล็กน้อยเพราะรู้สึกหมดสนุกกับทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัว หลังเสร็จจากงานว่าจ้างของ วาเลนตีโน ดิเซลี กับองค์กรมืดเวทย์ เพราะมีสิ่งหนึ่งที่รบกวนจิตใจเขามาตลอดก็คือ

“พลเมืองดี” หญิงสาวรูปร่างเพรียวระหง นัยน์ตาคมกลมโตสีฟ้า น้ำทะเล ใบหน้าवलเนียนจนนึกอยากจะสัมผัสด้วยจมูกว่าจะหอมเพียงใด จมูกโต่งแหลมจนเขาอยากจะบีบเล่นด้วยความมั่นใจในความเจ้ากี้เจ้าการ

ปากอิมเต็มเขี้ยวจนเขาอยากบดขยี้สั่งสอนว่าอย่าคิดเป็นพลเมืองดี เพราะอาจทำให้เดือดร้อน แต่ตอนนี้เขากลับเดือดร้อนมากกว่าเพราะอยาก จะเจออีกสักครั้ง แล้วครั้งนี้เขาก็จะทำตัวเป็นนักต้อให้โลกร่ำลือไปเลยว่า เขาสามารถทำให้หญิงสาวรักได้สำเร็จ

เสียงเพลงเปลี่ยนจากจังหวะเร้าใจมาเป็นเพลงช้าและซึ้งกินใจ ทำให้เขาต้องเงยหน้าขึ้นไปมองบนเวทีด้วยความสนใจ

You were always on my mind. You were always on my mind
Tell me, tell me that your sweet love.

hasn't died Give me, give me one more chance. To keep
you satisfied, satisfied.

Always On My Mind ฟิลิปโปเปรยเสียงเบา เขารู้สึกเสียดใน หัวใจขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ เมื่อเนื้อเพลงพูดถึงผู้ชายที่เพิ่งรู้ว่ายังทำดีไม่ พอ และอาจยังไม่รู้จักตัวเอง เลยไม่ได้แสดงความรู้สึกที่แท้จริงออกมา สิ่ง ง่ายๆ ที่ควรทำกลับเพิกเฉยมองข้าม แม้กระทั่งความสุขที่เขาได้อยู่ใกล้กับ เธอ เขาก็ยังไม่เคยเอ่ยให้รู้ ตอนนั้นผู้ชายคนนั้นอยากขอกอดอีกสักครั้ง อยากจะบอกว่า เธอผู้นั้นอยู่ในใจของเขามานานแสนนาน

You are always on my mind. You are always on my mind.
"นักร้องชายร้องด้วยท่วงทำนองอย่างไรไพเราะ พร้อมกับชี้มือไปกลางเวที ที่คูร์กหลายคู่ต่างก็กอดประคองกันแต่นรำ ก่อนจะมีหญิงสาวร่างเพรียวระหง ปรากฏกายขึ้นในชุดเตรสรัดรูปสีดำ อดส่วนเว้าของเอวที่คอดกิ่วรับกับ สะโพกที่ผายออกอย่างสมส่วน เนินอกสล้างนวลเนียนสะท้อนแสงไฟ ลีเหลือนวลยิ่งทำให้ผิวพรรณดูผุดผาดมากขึ้น ใบหน้ารูปไข่เจีอรอยยิ้ม เพียงนิดยามหันไปย่อขาให้กับชายชราสูงวัยที่โค้งขอหญิงสาวแปลกหน้า แต่นรำ

"พลเมืองดี!" ร่างสูงใหญ่เปรยอย่างตกใจและแทบไม่เชื่อสายตา จนต้องถามตัวเองว่าเขาไม่ได้ฝันไปใช่ไหม เพราะหญิงสาวที่เขาคิดถึง

มาตลอดหลายเดือนมาปรากฏกายอยู่ตรงหน้า และเธอกำลังเดินรำกับชายชราด้วยท่าที่อ่อนโยน หมุนตัวไปมา หัวเราะเรีงร่าอย่างมีความสุข ก่อนจะทำท่าถอนสายบัวเมื่อเพลงจบลงและทุกคนต่างก็ปรบมือให้หญิงสาวไปรยยิ้มหวาน ยิ้มนั้นแลเลยมาถึงเขาที่ยืนตะลึงในรอยยิ้มที่เขา รู้สึกว่าคุ้นเคยเป็นอย่างมาก ก่อนจะมองเมินแล้วเดินลิวออกจากร้าน

ฟิลิปไปรีบหยิบเงินค่าเหล้าวางไว้บนโต๊ะแล้วเดินตาม เขาตั้งใจว่าครั้งนี้จะไม่ยอมพลาดโอกาสที่จะทำความรู้จักกับหญิงสาวให้มากขึ้น เขาเชื่อว่านี่คือโชคชะตาที่ดลบันดาลให้เขาได้มาเจอพลเมืองดีแสนสวยอีกเป็นครั้งที่สาม ซึ่งมันไม่ใช่เรื่องบังเอิญอย่างแน่นอน

ร่างสูงเดินแกมวิ่งเบียดเสียดผู้คน นักท่องเที่ยวพลุกพล่านไปตามถนนเพื่อจะเลี้ยวเข้าเส้นลาสเวกัสสตรีปซึ่งเป็นทางลัด

“คุณครับ” เขาตัดสินใจตะโกนเรียก ร่างเพรียวระหงชะงักการก้าวเดิน แต่ไม่ได้หันมามอง จากนั้นเดินต่อ ทำให้เขาต้องเรียกไปอีกครึ่ง

“พลเมืองดี” คำเรียกนั้นทำให้ร่างเพรียวระหงหมุนตัวกลับมาหาผมเส้นยาวพลิ้วไหวเคลียอยู่แถวเนินอกสล้างที่ไหล่พันชุดเดรสสีดำออกมาอย่างตริ้งตาตริ้งใจ

“คุณนั่นเอง”

“เจ้าของร้านมิสเตอร์ซัพพอร์ตที่คุณแวะเข้าไปหลบคน จำได้ใช่ไหมครับ” ฟิลิปไปเดินเข้าไปจนได้กลิ่นหอมของน้ำหอมราคาแพงที่ผสมมากับกลิ่นเนื้อกลิ่นกายสาวที่เขาเผลอสูดเข้าปอดลึกไปแบบไม่รู้ตัว

“จำได้สิคะ เราเคยเจอกันบนถนนเรดริอคแคนยอนด้วย ว่าแต่คุณเรียกฉันว่าพลเมืองดี หมายความว่ายังไง”

“ก็คุณบอกว่าเจอผู้หญิงถูกพาขึ้นรถตู้ แล้วคุณต้องการจะช่วย” ร่างสูงกล่าวเสียงทุ้มพลงบอกตัวเองว่าต้องระมัดระวังในเรื่องนี้ เพราะเธอไม่รู้ว่าเขารู้ว่าเธอชื่ออิชี่ แม่สาวจอมยุ่งผู้ทำตัวเป็นพลเมืองดีผิดที่ผิดเวลามากๆ

“ว่าแต่กระจกรถเปลี่ยนหรือยังครับ” คำถามนั้นเรียกรอยยิ้มมุมปากที่เขารู้สึกว่ามีรอยยิ้มหยันเจือปนมาด้วย

“ฉันยังจำผู้ชายใส่หมวกกันน็อกที่ถือปืนเล็งยิงกระจกฉันได้อยู่เสมอค่ะ คิดว่าถ้าเจอกันอีกครั้งเมื่อไร ฉันจะตีหัวเขาให้แตก”

“ผมว่าคุณไม่ควรเข้าไปยุ่งกับคนพวกนั้นมากกว่า”

พลเมืองดีของเขาไม่ตอบ มีเพียงรอยยิ้มมาให้อีกครั้ง ก่อนหมุนตัวจะก้าวเดิน ทำให้เขาต้องเรียกไว้

“เดี๋ยวครับ”

“มีอะไรคะ”

“จะให้ผมรู้จักชื่อคุณได้ไหม หรือเบอร์โทร. ผมอยากทำความรู้จักกับคุณมากกว่านี้” พิลิปไปตัดตลिनใจพูดออกไปเพื่อจะทำความรู้สึกให้มากกว่าเดิม เขายอมรับว่าพลเมืองดีคนนี้เหมือนคนคุ้นเคยที่เขาเคยรู้จักมานานหลายปี แต่เขาก็คิดไม่ออกว่าเคยเจอที่ไหน

“ชื่อและเบอร์โทร. ของฉันมีไว้สำหรับคนที่จดจำรำลึกถึงฉันเพียงคนเดียวเท่านั้น เหมือนเพลงเมื่อกี้ You are always on my mind. เธอนั้นอยู่ในใจของเขามานานแสนนาน ขอตัวนะค่ะ” บอกแล้วก็หมุนตัวเดินลือออกไปสู่ถนนเส้นหลัก ทิ้งให้ร่างสูงใหญ่ได้แต่เงิ่งตะลิ่งในคำพูดที่เสมือนตัดหนทางไม่ให้โอกาสเขาได้เดินบนเส้นทางความรักนี้ได้อีกเลย

ร่างสูงใหญ่ขี้ก้นบุหรือลิงในถึงขยะหน้าร้านมิสเตอร์ซัพพอร์ตในตอนฟ้าสาง ในมือมีเบียร์กระป๋องที่ดื่มจนเกือบหมด เขาไขกุญแจเปิดเข้าไปอย่างแข็งในอารมณ์กับความรู้สึกที่เหมือนโดนทักออกตั้งแต่ยังไม่เริ่มต้นนับตั้งแต่พลเมืองดีปฏิเสธที่จะให้เขาได้รู้จักชื่อรวมไปถึงเบอร์โทร. มาร่วมสองสัปดาห์ นั่นแสดงว่าเขาไม่ใช่ผู้ชายในสเปคของหญิงสาว เพราะก่อนหน้านี้เขาก็พยายามจะทำความรู้จักด้วย แต่ก็โดนปฏิเสธไปแล้วหนึ่งรอบ เขาก็ยังไม่เช็ดและคิดว่ายังมีความหวัง แต่สุดท้ายเหมือนโดน

ตบหน้ากลางอากาศจนร่วงลงสู่หุบเหวเบื้องล่าง ทำให้เขาไม่อยากจะทำงาน
เลยสักนิด แม้แต่ร้านที่เปิดบังหน้าก็ยังปิดแบบไม่มีกำหนด เพราะเมื่อ
จะทำทุกสิ่งอย่างจนคิดว่าจะกลับไปเอสเตนาเพื่อรักษาแผลใจให้หายสนิท
ก่อน แล้วค่อยคิดหรือตัดสินใจทำอะไรใหม่อีกครั้ง ฟิลิปไปเปิดประตู
เข้าไปในห้องพักของตัวเอง แล้วทิ้งตัวลงนอนหลับหมดสติไปเพราะฤทธิ์
เหล้า เขาหลับไปไม่รู้กี่ชั่วโมง มารู้สึกตัวตื่นเพราะเสียงลูกน้องมาเคาะ
เรียกบอกมีพัสดุส่งมาถึงเขา ทำให้เขาต้องลุกมาเปิดประตูรับกล่องนั้นแล้ว
ปิดดังเดิม เพราะเวลานี้ไม่อยากจะตอบคำถามของลูกน้องมากนัก

ฟิลิปไปจึงแกะเปิดด้วยความสนใจ มันเป็นโทรศัพท์เครื่องทันสมัย
พร้อมใช้กับกระดาดชนิดหนึ่งแผ่น

“เปิดเครื่อง แล้วใช้มันโทร.หาผม” คำบอกนั้นถ้าเป็นก่อนหน้านั้น
เขาคงเดินไปให้ลูกน้องเปิดเครื่องคอมพิวเตอร์เพื่อใช้ในการจับสัญญาณ
ว่าใครคือผู้โทร.หาเขา แต่เวลานี้ บอกตัวเองว่าจะอะไรจะเกิดก็เกิด มือหนา
จึงกดโทร.ออกทันที

“ไฮ” ฟิลิปไปส่งเสียงทักทายไป

“ที่มกำลังปลวก?”

“คุณต้องการอะไร?”

“ผมมีงานให้คุณทำ มากับคนของผม ตอนนี้อยู่หน้าร้านคุณแล้ว
แล้วไม่ต้องกลัวว่าผมจะทำอะไรคุณ เพราะถ้าทำ ร้านของคุณคงระเบิด
เป็นจุดไปแล้ว” จบคำพูดนั้น สัญญาณโทรศัพท์ก็ขาดหายไปทันที ทำให้
เขาต้องรีบเปิดประตูออกจากห้องแล้วเดินมาดูตรงหน้าร้าน ทำให้เห็นว่ามี
รถยนต์แก๊งสี่ล้อจอดอยู่หนึ่งคัน

“ใคร” แต่เขาก็เก็บความสงสัยไว้ในใจแล้วเดินกลับเข้าห้องไปอาบน้ำ
แต่งตัวใหม่จนเสร็จ ก่อนเห็นโทรศัพท์เครื่องเจ้าปัญญาไว้กระเป๋ากางเกง
หลัง พลังหยิบเลื้อหนึ่งสีน้ำตาลมาสวมทับเสื้อยืดสีขาว เขาไม่ลืมที่จะ
หยิบป็นสั้นกึ่งอัตโนมัติติดตัวไปด้วยอีกหนึ่งกระบอก จากนั้นเดินออกมา

เคาะประตูห้องลูกน้อง

“ครับเจ้านาย”

“ฉันจะออกไปธุระ”

“ไปไหนอีกแล้วครับ ช่วงนี้เจ้านายเป็นอะไร มีอาการเหมือนคนอกหักเลย” โดมินิคเอ่ยถามด้วยความเป็นห่วง

“ไม่เป็นไร จะไปรับงานชิ้นใหม่ให้พวกนายทำ แค่นี้แหละ”

“เจ้านาย ให้ผมตามไปด้วยไหมครับ” อังเดรเดินตามมาถามตรงประตูร้าน

“ไม่ต้องหรอก เตียวฉันทมา”

“แล้วถ้ามันเกิดเป็นศัตรูของเจ้านายล่ะครับ”

“ถ้าเป็นศัตรูของฉัน ที่นี่ก็คงระเบิดเป็นจุนไปแล้ว” คนเป็นนายใช้คำพูดของลูกค้าผู้ลึกลับมาบอกกับลูกน้อง ก่อนเปิดประตูออกจากร้าน ก็เจอกับรถยนต์เก๋งคันหรูสีดำจอดรออยู่ที่เดิมชายฉกรรจ์ในชุดสูทสีดำยืนรออยู่สองคน ก่อนจะเปิดประตูรถรอ ทำให้เขาต้องก้าวขึ้นไปนั่งอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ บอกตัวเองว่างานนี้จะออกมาเป็นแบบไหน เตียวฉงได้รู้กัน

ปณถนนที่ทอดยาวยามรถยนต์คันหรูสีดำมันวาวแล่นผ่านนั้น สองข้างทางเต็มไปด้วยต้นปาล์มที่ปลูกเรียงรายอย่างสวยงามในระดับความสูงไล่เลี่ยกัน บ่งบอกถึงว่าจะต้องมีผู้ดูแลเอาใจใส่เป็นอย่างดี ประตูสแตนเลสมันวาวสูงสองเมตรปิดมิดชิดจนไม่อาจเห็นภายในรั้วได้ว่ามีอะไรซ่อนอยู่ แต่เมื่อประตูเลื่อนเปิดโดยอัตโนมัติก็ทำให้เห็นว่าด้านในนั้นร่มรื่นเพียงใด สนามหญ้าเขียวขจีราวกับปูพรมผืนใหญ่และมันถูกจัดวางไม้ดอกไม้ประดับไว้อย่างสวยงามราวกับสวนสวรรค์ มีสระน้ำขนาดใหญ่อยู่ด้านซ้ายของถนน ส่วนด้านขวาเป็นอ่างน้ำพุหินอ่อน มีรูปปั้นหินอ่อนเป็นรูปนางฟ้าตัวน้อยยื่นหน้าให้ไหลลงจากคนโท

“อาณาจักรเดอโรซา” พิลิปไปเปรยผ่านริมฝีปากได้รูป เขาถอนใจ

โล่งอกเมื่อรู้ว่าเขากำลังจะมาพบใคร

ไบหน้าคมเข้มมองตรงไปยังตัวคฤหาสน์หลังใหญ่ที่เขาพบว่ามันเปลี่ยนแปลงไปมาก หลังไม่ได้กลับมาที่อาณาจักรแห่งนี้ถึงสิบสองปี มีเรื่องราวมากมายเกิดขึ้นที่นี่ แต่เขาไม่ได้ใส่ใจจะจำมันอีก เพราะรู้สึกว่าคุณธรรมไม่มีในโลก เขาจึงออกไปเผชิญโลกกว้างข้างนอก ไปเรียนรู้งานและตามติดเป็นลูกน้องของ แซคคิโอ มิเกลลี ตั้งแต่ยังเป็นเพื่อนบอดี้การ์ดมาด้วยกัน จนเพื่อนของเขาได้ดิบได้ดีกลายเป็นมหาเศรษฐีเจ้าของธุรกิจอสังหาริมทรัพย์อยู่ในเอสเตนน่าที่เขาใช้ชีวิตพักผ่อนอยู่ที่นั่นมาตลอด

“ลูเอลเลียต” พิลิปโปกล่าวทักพลาบส่งมือให้จับก่อนจะสวมกอดด้วยความยินดี เขาจำได้ว่าเอลเลียตเป็นคนขบถที่รู้ใจนายใหญ่อย่างอัลแบร์โตมากที่สุด และยังใจดีกับเขามากที่สุดอีกด้วย

“ดีใจนะครับที่ได้เจอคุณอีกครั้ง”

“ผมก็ดีใจที่ได้เจอคุณไปๆ นายท่านรออยู่” เอลเลียตผายมือไปยังโถงกว้างของบันไดหินอ่อนทำให้ร่างสูงใหญ่ต้องก้าวขึ้นไปพร้อมกับหัวหน้าคนรับใช้

“นายท่านเป็นอะไรครับถึงได้ให้คนไปตามตัวผม” เขาถามเสียงขุ่นพลาบก้าวเดินไปบนพื้นหินขัดลายดอกกุหลาบรุ่นเก่า ผ่านห้องนั่งเล่น ห้องรับแขก ห้องสมุดที่เขาคุ้นเคยกับเสียงหวานเจี๊ยบแจ้วที่ช่างซัก ช่างถามส่งสัยไปเสียทุกเรื่อง จนเขาคำจะตอบเพราะกำลังติดพันกับการ์ตูนเรื่องโปรด แต่สุดท้ายเขาก็ต้องวางหนังสือเรื่องนั้นลง แล้วต้องหยิบนิทานสำหรับผู้หญิงอย่างเรื่องซินเดอเรลล่าขึ้นมาอ่านให้ฟังแทน

“อีซาเบล เดอโรซา” สาวน้อยแก่แดดทายาที่สุดหวงเพียงคนเดียวของ อัลแบร์โต เดอโรซา

“เชิญครับ” เอลเลียตมาหยุดยืนอยู่หน้าประตูไม้หน้าห้องส่วนตัวบนชั้นสองของตัวคฤหาสน์หลังใหญ่ ก่อนจะเคาะประตูเพียงหนึ่งครั้งแล้ว

เปิดเข้าไป

“นายท่าน ฟิลมาแล้วครับ”

“มาแล้วเหรอ เข้ามาสิฟิล” คำเชื้อเชิญมาจากชายวัยกลางคนที่ผมมีผมสีทองแซมขาว ร่างท้วมนั่งอยู่บนเก้าอี้หวายบุหนังสีน้ำตาลตัวใหญ่ตรงริมห้องมีหน้าต่างเปิดกว้างรับแสงตะวันและสายลมโชยมาเบาๆ

ฟิลิปโบริบเดินเข้าไปค้อมตัวลงแล้วจับมืออวบอูมนั้นมาจุมพิตเพื่อทำความเคารพด้วยความคุ้นเคย

“นายท่าน”

“ในที่สุดแกก็กลับมาที่นี่ได้นะฟิล” อัลแบร์โตเอ่ยทักพลางลุกขึ้นยืนแล้วอ้าแขนสวมกอดชายหนุ่มที่เขารักประดุจลูกชายคนโตของเขา

“นายท่านสบายดีนะครับ”

“ไม่ค่อยสบายเท่าไรนักห rokok นิ่งสิ”

ฟิลิปโบริบเลยต้องถอยมานั่งเก้าอี้ตรงกันข้ามกับผู้มีพระคุณที่เคยซุบเลี้ยงเขามาหลายปี

“นายท่านทำผมตกใจกับการติดต่อนัดหมาย ถ้าบอกคำเดียวว่านายท่านต้องการพบ ผมก็มาครับ”

เจ้าของบ้านหัวเราะพลางโบกมือไปมาแล้วพูดขึ้น

“ฉันไม่ได้ทำห rokok แต่เป็นเด็กแก่แดดของแกนั่นแหละ”

“คุณหนูเหรอกครับ”

“จะมีใคร”

ร่างสูงใหญ่ได้แต่หัวเราะอยู่ในใจ ใช่ จะมีใครที่ไหนกล้าทำแบบนี้ได้นอกจากสุดสาวชาติใจของอัลแบร์โตเพียงคนเดียว

“แกไปจากบ้านนี้กี่ปีแล้วฟิล” คำถามนั้นทำให้คนต้องตอบต้องหยุดคิดไปชั่วครู่ก่อนตอบขึ้น

“ประมาณสิบสองปีครับ”

“สิบสองปีเลยเหรอ นานเหมือนกันนะ” อัลแบร์โตเปรยขึ้น เขายังจำ

เหตุการณ์วันที่ลูกสาวกลับมาถึงบ้านแล้วไม่เจอบอดีการ์ดคนโปรดมารอรับเหมือนเคย เหตุการณ์วันนั้นทำให้ลูกสาวของเขาเหมือนคนอกหัก ไม่ยอมกิน ไม่ยอมนอนจนร่างกายผ่ายผอม สุดท้ายไม่ไปโรงเรียนจนต้องไปขอยุติพัทท์หนึ่งปี และปีนั้นจึงต้องงดเดินทางไปหาผู้เป็นแม่ในเมืองไทย และเขาเองก็ต้องคอยปลอมประโลมดูแลอยู่ใกล้ๆ สุดท้ายต้องพาไปพบจิตแพทย์เพราะเขากลัวลูกจะเป็นโรคซึมเศร้า

“เจ้านายใหม่เขาคงดีกับคุณฟิลิปไปมากสินะ ถึงไม่เคยคิดกลับมาเยี่ยมคุณพ่อเลย” เสียงหวานใสต่อว่าอย่างห่างเหินมาจากประตูห้องทำให้คนถูกต่อว่าต้องหันไปมอง แล้วเขาก็ถึงกับตกตะลึง เมื่อหันไปเห็นร่างเพรียวระหงของทายาทคนเดียวของ อัลเบิร์ต เดอโรซา

“พลเมืองดี!” ฟิลิปไปเปรยออกมาเบาๆ ความทรงจำของเขากลับมาทันทีเมื่อนึกไปถึงหญิงสาวผู้ทำให้เขาทรมานทรมานจนนอนไม่ได้ไปหลายวัน เพราะคำปฏิเสศที่ตัดโอกาสไม่ให้เขาได้สานสัมพันธ์เพื่อจะนำไปสู่ความรักนี้มันเกิดอะไรขึ้น

‘อิซซี่คืออิซาเบลอย่างนั้นหรือ’ เขาเกิดคำถามขึ้นในใจ ความคิดถึงความคะนองหาความรู้สึที่เขามีต่อหญิงสาวแสนสวยที่วิ่งหลบใครบางคนเข้าไปในร้านมิสเตอร์ซัพพอร์ต อีกทั้งยังทำตัวเป็นพลเมืองดีเมื่อหลายเดือนก่อน มันกระแทกเข้าสู่หัวใจของเขาเต็มๆ ถ้าเปรียบเป็นแก้วก็คงจะร้าว เพราะไม่คิดว่าหญิงสาวที่เขายังสลัดความคิดคำนึงไม่ออกนั้นจะกลายเป็น อิซาเบล เดอโรซา เด็กกะโปโลแก่แดดเมื่อหลายปีก่อนที่อยากให้เขามอบเพิสต์คิสให้ตั้งแต่อายุสิบขวบ นายเป็นบ๊วยอะไระฟิลิปไป ทำไม่ถึงจำไม่ได้ ทำไม่ถึงไม่ฉุกใจคิดสักนิดว่าอิซซี่ก็คือลูกสาวคนเดียวของผู้มีพระคุณ

“อิซซี่ ทำไมแต่งหน้าทำผมทรงนี้อีกแล้ว พ่อว่ามันสาวไปสำหรับลูกนะ” คนเป็นพ่อเอ่ยด้วยความเกรงใจ ถึงแม่ลูกของเขาจะอายุสี่สิบกว่า แต่เขาก็ชอบให้อิซาเบลแต่งตัวแบบสาวน้อยวัยใสมากกว่าจะทำตัวเหมือน

หญิงสาวผู้เร่ร่อน

“แต่จะให้คุณฟิลิปไปดูในคะคุณพ่อ เพื่อเขาจะรู้ว่าบ้างว่าสเปคผู้หญิงที่เขาชอบเป็นแบบไหน”

คำว่าคุณฟิลิปไปมันสะกดจิตใจของชายหนุ่มเข้าอย่างจัง มันบอกให้รู้ถึงความห่างเหินอย่างเห็นได้ชัด แต่เหนือสิ่งอื่นใด เขาเชื่อว่าเป็นเพราะความน้อยใจและนิสัยแสบงอนที่ไม่เคยหายไปจากความเป็นตัวตนของอิซาเบล

“ฟิลจำน้องได้ใช่ไหม”

“ถ้าเจอข้างนอกก็จำไม่ได้หรอกครับ” ฟิลิปไปสารภาพความจริง จะให้เขานึกภาพเด็กกะโบลแก่แดดวัยสิบปีออกได้อย่างไร ตอนนั้นตัวผอมยาวไว้ผมเปียรุ่มร่าม เล่นซนเกินเด็กผู้หญิงทั่วไป

“ใช่สิ ที่นี้ไม่มีอะไรให้จดจำมากนัก มันเป็นแค่ทางผ่านให้คุณฟิลิปไปได้ฝึกฝีมือเท่านั้นแหละ” คนพูดจัดแจงถอดวิกผมยาวสีน้ำตาลออกเหวี่ยงไปบนโต๊ะ เผยให้เห็นทรงผมที่แท้จริงก็คือเส้นผมสีน้ำตาลเส้นยาวที่มัดไว้อย่างเรียบร้อย มือเรียวบางดึงกระดาษทำความสะอาดผิวหน้าจากกล่องบนโต๊ะมาเช็ดเครื่องสำอางออกจนเหลือแต่ผิวแก้มเนียนใส รวมถึงคอนแทกต์เลนส์สีฟ้า น้ำทะเลก็ถูกถอดออกเผยให้เห็นดวงตาสีน้ำตาลกลมโตสดใสแวววาวที่ฟิลิปไปเคยชมว่าสวยเหมือนดวงดาวบนท้องฟ้า

“พอจะจำได้หรือยังคะคุณฟิลิปไป”

“คุณหนูกำลังเล่นอะไรอยู่ครับ” ฟิลิปไปถามด้วยความไม่พอใจในหัวอกเสียดรามามากยิ่งขึ้นเมื่อนึกถึงว่าเขาเพิ่งจะโดนคุณหนูอิซาเบลเล่นตลกได้อย่างเจ็บแสบที่สุด

“เล่นขายของไง เด็กก็ต้องเล่นขายของไม่ใช่เหรอ”

“อิซซี่ ไม่เอาหน้า” คนเป็นพ่อปรามด้วยน้ำเสียงเรียบๆ

“หนูพูดเรื่องจริง” อิซาเบลต่อว่าด้วยความน้อยใจ เธอแทบจะเก็บกลิ่นน้ำตาเอาไว้ไม่อยู่ยามได้เจอหน้าเขาอีกครั้งในวัยสามสิบสอง หลังจาก

ที่เธอออกไปจากที่นี่เป็นเวลาสิบสองปี เพียงเพราะเธอขอให้เขามอบเฟิสต์คิสให้ ผู้ชายอะไรก็อ่อนใจเสาะ แค่อูบแบบเด็กๆ ทำไม่ต้องหนี เสียแรงรักเสียแรงเทิดทูนเสมือนพี่ชายใจดี การออกไปจากที่นี่ของเขาทำให้เธอโกรธผิดหวัง เสียใจเหมือนถูกพี่ชายทอดทิ้ง ทำให้เธอตั้งใจว่าจะต้องตามหาเขาให้เจอ แล้วก็จะแกล้งป่วนเขาเล่น แกล้งให้เขาหลงรัก แล้วเธอก็จะหักอกเขา ในฐานะที่เขาหักอกเธอมาก่อน

และเวลากว่าห้าปีที่เธอสืบเสาะตามหา มันไม่สูญเปล่า ในที่สุดเธอก็เจอว่าเขาทำงานอยู่กับใคร และทำงานอะไรเป็นอาชีพเสริม ช่างสมกับเป็นลูกน้องของพ่อจริงๆ ตอนนั้นเธอเชื่อว่าเขากำลังนึกถึงอิซซี่ พลเมืองดีที่เธอใช้ปิ่นยิงกระจกรถของเธอแตก และเอาปืนซูล์ไม่ให้เธออย่ามายุ่งกับการทำงานของเขา นี่เขาคงไม่รู้เลยสินะว่าเธอสะกดรอยตามเขาตลอด รู้ความเคลื่อนไหวของเขามากที่สุด เธอรู้ว่าเขารักรอยยิ้มของเธอ แต่ครั้งสุดท้ายน่าจะทำให้เขาเจ็บมากที่สุดก็คือในร้านเหล้า เธอรู้ว่าเขาทะเล็งและนึกไม่ถึงว่าจะเจอเธออีกครั้ง และครั้งนั้นทำให้เขากลับมาเดินเข้าหา แต่คนอย่างอิซาเบลจะไม่เจ็บอยู่ฝ่ายเดียว ถ้าเธอเจ็บ เขาต้องเจ็บด้วย ในเมื่อเขาจำเธอไม่ได้เลยสักนิด นี่แสดงว่าเขาไม่เคยมีเธออยู่ในหัวใจเลยใช่ไหม!

“ผมต้องขอโทษคุณหนูด้วย” ในที่สุดฟิลิปป์ก็ต้องเอ่ยปากออกไป

“ฉันไม่ใช่คุณหนู ฉันเรียนจบรับปริญญาเรียบร้อยแล้ว เลิกเรียกว่าคุณหนูได้แล้ว”

“อิซซี่โกรธอะไรฟิล หรือว่าเป็นเพราะเขาไปจากที่นี่โดยไม่ได้ออกปากบอกคุณ” คนเป็นพ่อเอ่ยแทรกขึ้นอย่างเห็นใจ เขายังจำได้ว่าลูกสาวเอาแต่ร้องไห้คร่ำครวญ และโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง หลังรู้ว่าบอดีการ์ดคนโปรดขอลาออกไปจากอาณาจักรแห่งนี้โดยไม่ยอมอยู่ให้สาวน้อยของเขาได้ล่ำลา ตอนนั้นกว่าอิซาเบลจะเลิกพูดถึงฟิลิปป์ก็ต้องใช้เวลานาน นี่กลับมาเจอกันใหม่ก็ต่อกันเลย ไม่ต้องอ้อมค้อมให้เสียเวลา

“ไม่เกี่ยว เขาไม่มีความสำคัญอะไรกับหนูขนาดนั้นหรอก”

“ครับ” พิลิปไปรับคำสั่งนั้นๆ เขาไม่ได้ตั้งใจยั่ว แต่เขารู้ว่าอิซาเบลไม่ชอบ

“ครับอะไร จะกวนประสาทหนูหรือ เอ๊ย ฉันหรือ” อิซาเบลตวาดแหว
เธอรู้ว่าอดีตพี่ชายที่แสนดีกำลังยั่วให้เธอหงุดหงิด จำได้ว่าเขาชอบพูดยั่ว
ให้เธอโมโหหรือหงุดหงิดเล่น โดยที่สีหน้าท่าทางของเขาทำไม่รู้ไม่ชี้มาตลอด

“ผมรับทราบไงครับ”

“อิซซี่ พ่อขอพูดคุรกับพิลเขาก่อนนะลูก”

“ก็พูดไปสิคะ หรือคุณพ่อเห็นคนอื่นดีกว่าหนู”

“อิซซี่ ลูกก็รู้ว่าพ่อรักลูกมากแค่ไหนนะ”

คนเป็นลูกปรายตาค้อนพลางสะบัดหน้าเซิดขึ้นเหมือนที่เคยทำ
มาตั้งแต่ตอนเป็นเด็ก พิลิปไปเองก็จำภาพสาวน้อยแสนงอนได้ติดตาม
ให้โตเป็นสาวแค่นั้นก็ยังเป็นเด็กวันยังค่ำ เขาแค่คิด เขาไม่ได้พูดออกไป
แค่แสดงออกทางสายตาให้หญิงสาวรู้เท่านั้น

“ไม่ต้องมามองเลยนะ” อิซาเบลตวาดเสียงแหว

“ถ้าคุณหนูไม่มองผม แล้วคุณหนูรู้ว่าผมมองได้ยังไง”

“พิล อย่ายั่ว” ผู้มีพระคุณเอ๋ยเตือน

“ก็คุณพิลิปไปมองฉันก่อนทำไม”

“ครับ”

ร่างเพรียวระหงถึงกับกระต๊อบเท้าอย่างหงุดหงิด แต่คนช่างยั่วก็ยัง
ตีหน้านิ่งทำไม่รู้ไม่ชี้ บอกตัวเองว่าในเมื่ออยากจะทำกลับไปเป็นเด็กเหมือน
เมื่อสิบสองปีก่อน เขาก็จะยั่วให้เซ็ด ดูซิว่าความมอดทนใครจะหมดก่อนกัน

“อิซซี่ พ่ออยากได้น้ำลึ้กแก้ว จะไปหยิบมาให้พ่อได้ไหม” คำสั่งนั้น
ทำให้ทายทแสนสวยจำต้องยอมเดินออกจากห้องทั้งที่ไม่เต็มใจ

“ขอโทษด้วยนะพิล อิซซี่ยังเอาแต่ใจตัวเหมือนเดิม” อัลแบร์โต
หันมาบอกพลางชี้มือไปยังเคาน์เตอร์บาร์ที่อยู่ริมห้อง

“เอาวิสกี้มากินกันหน่อยสิ รินให้ตัวเองด้วยล่ะ”

“นายท่านคงมีธุระสำคัญ ถึงให้คนไปตามตัวผมมา” ร่างสูงใหญ่
รินวิสกี้ใส่แก้วสองใบ จากนั้นถือมาให้อัลแบร์โต

“ดื่ม”

“ครับ”

คนเป็นนายหัวเราะเบาๆ ก่อนจิบวิสกี้ไปครึ่งแก้ว ทำให้ฟิลิปไปต้อง
จิบตามไปอีกใหญ่

“ไอ้คำว่าครับของแก มันฟังแล้วน่าหงุดหงิดเหมือนกันนะ”

“คุณหนูชอบหาว่าผมกวนประสาท”

“แกใจต่านะฟิล ไม่ยอมติดต่อกลับมาเลย อิซซึ่คล้ายเหมือนคนบ้า
เสียใจว่าทำไมต้องไป แกรมก่อนไปก็ไม่บอกไม่ล่ำล้าักคำ รู้ไหมว่าฉันต้อง
พาไปพบจิตแพทย์เพราะกลัวจะเป็นโรคซึมเศร้าแล้วฆ่าตัวตาย” อัลแบร์โต
ต่อว่าแทนบุตรสาว อันที่จริงเขาก็ไม่อยากจะพูดถึงความหลังเท่าไร แต่
ภาพของอิซาเบลที่เฝ้าแต่ร้องไห้คร่ำครวญราวกับสว่น้อยถูกผู้ชายหักอก
ทำให้คนเป็นพ่ออย่างเขาถึงกับสะเทือนใจ และรู้สึกผิดที่ไม่ยอมรังเด็กหนุ่ม
ไว้

“ผมขอโทษด้วยครับ ไม่คิดว่าคุณหนูจะเสียใจมากขนาดนี้ แต่ผม
ก็เคยให้เหตุผลนายท่านไปแล้ว”

“ฉันเข้าใจ แกตัดสินใจถูกต้องแล้ว แกมันเป็นคนดี ดีเกินกว่าจะมา
จมปลักอยู่ตรงนี้”

“นายท่านอย่าพูดอย่างนั้นเลยครับ ความจริงเป็นแบบไหน มีท่าน
กับผมเท่านั้นที่รู้ ที่นี้เปรียบเสมือนอวนใส่ปลาขนาดใหญ่ พอมีปลาเฝ้า
ตัวเดียว มันก็พากันเหม็นไปด้วยกันทั้งหมด และที่สำคัญ เจ้าของอวน
ก็ไม่คิดจะแก้ไข”

“แกมันก็ยังปากคมยิ่งกว่ากรรไกรเหมือนเดิม” อัลแบร์โตหัวเราะที่ๆ
อยู่ในลำคอ พลังจิบวิสกี้แก้วนั้นจนหมด เขาจำได้ว่าวันที่ฟิลิปจะไปนั้น
เขาได้เค้นความจริงจนทำให้รู้ว่านี่เรื่องเลวร้ายเกิดขึ้น บอดีการ์ดคนโปรด

ของลูกเขาเลยต้องไปจากอาณาจักรแห่งนี้ ทั้งให้อิซาเบลเข้าใจผิดว่าไป เพราะโดนขอเฟิสต์คิส เขาได้แต่เสียใจที่ไม่ห้ามปรามและไม่จัดการอะไร ให้เด็ดขาด ยังคงปล่อยคาราคาซังมาถึงตอนนี้

“ผมต้องขอโทษด้วยครับที่คำพูดของผมมันแทงใจดำท่าน”

“เออ ไม่ต้องย่ำ ไปเอาวิสก็มากินอีกสิ” คำสั้งนั้นทำให้ร่างสูงต้องเดิน ไปหยิบขวดวิสก็มารินใส่แก้วให้

“ส่วนเรื่องคุณหนู ถ้าการไปจากที่นี่ของผมทำให้คุณหนูเสียใจ ผม ก็ต้องขอโทษอีกครั้งครับ”

“ฉันไม่รับหรือชนะคำขอโทษของแกนะ เอาไว้ไปขอโทษอิชซีตัวเอง”

“ครับ แล้วนายท่านให้คนไปพาผมมาที่นี่ทำไมครับ” ฟิลิปไปถาม อย่างนอบน้อม อันที่จริงเขาก็อยากจะถามเหมือนกันว่ารู้ได้อย่างไรว่าเขามี ร้านอยู่ที่ลาสเวกัส แต่จะว่าไปแล้ว เขาก็ไม่น่าถาม เพราะคนของอัลแบร์โต ก็มีไม่ใช่หน่วย ไม่ใช่เรื่องยากเลยสักนิดถ้าคิดจะตามหาตัวเขา และที่สำคัญ เขาเพิ่งจะเสร็จจากงานรับจ้างกำจัดปลวกให้วาเลนตีโน ดิเซลี

“ตอนนี้เดอโรซากำลังเดือดร้อนหนัก เพราะ วาเลนตีโน ดิเซลี พันธมิตรในธุรกิจของเราถูกทางการเฟ่งเล็งและกวาดล้าง ทำให้เดอโรซา ต้องหยุดทำงานทุกอย่างที่ผิดกฎหมาย รายได้เราเลยถดถอย เริ่มเข้าสู่ ภาวะขาดทุน แคมแก๊งเดย์ก็ยังคงคิดเหิมเกริมจะขอเข้ามามีส่วนร่วมด้วยการจะขอจัดการต่อกรกับทางการเอง เพื่อแลกกับส่วนแบ่งห้าสิบเปอร์เซ็นต์ แต่ฉันปฏิเสธไป มันก็เลยเป็นปัญหาคอยก่อกวนสร้างความเดือดร้อนให้ เดอโรซา” คนเป็นนายพูดอย่างหนักใจ ก่อนยกแก้ววิสก็ขึ้นชูเพื่อบอกให้ ฟิลิปไปรู้ว่าเขาต้องการมันอีก

“นายท่านต้องการให้ผมจัดการแก๊งเดย์ก็?”

“ไม่ใช่ ฉันเป็นห่วงอิชซี”

“ผมว่าไม่น่าห่วงเท่าไรมั้งครับ” ฟิลิปไปบอกเสียงเรียบ ยังจำ เหตุการณ์ตอนอิซาเบลทำตัวเป็นพลเมืองดีได้ไม่ลืม หญิงสาวไม่ได้มีความ

เกรงกลัวเลยสักนิด กล้าต่อปากต่อคำเพื่อจะช่วยเหลือนาตาซา หรือว่าเป็น เพราะหญิงสาวรู้ว่าเขาคืออดีตพี่ชายใจดี เลยแกล้งยั่วเล่น ถ้าเป็นแบบนั้น เหตุการณ์ในร้านเหล้าเองก็ส ก็คงมาหว่านเสน่ห์ใส่ เพราะรู้ว่าเขาอยาก สถานสัมพันธ์ด้วยตั้งแต่เจอกันครั้งแรก

รายนัก!

“อิซซึโตแต่ตัว แต่ความคิดแล้วก็นิสัยยังเหมือนเดิม เอาแต่ใจแล้ว ก็พร้อมจะอาละวาดถ้าใครพูดไม่เข้าหู”

“นายท่านจะให้ผมทำอะไรครับ” ถามแล้วก็รินวิสกี้ใส่แก้วให้ผู้มี พระคุณ

“ฉันอยากให้คุณไปส่งแม่เขาที่เมืองไทย”

“ทำไมไม่ให้ผมอยู่ช่วยที่นี่ ผมน่าจะช่วยได้เยอะกว่า” ฟิลิปไปต่อรอง เพราะคิดว่างานคุ้มครองอิซาเบลนั้นใครก็พาไปได้ ไม่จำเป็นต้องเป็นเขา อีกทั้งเขาเห็นว่าทางอาณาจักรของอัลแบร์โตน่าห่วงกว่า

“อิซซึยีนยันว่าจะไม่ไปไหนทั้งนั้น แต่ถ้าแกไปส่งเขาที่เมืองไทย เขาก็จะยอมไปตามคำขอของฉัน”

“คุณหนูคิดอะไรอยู่ครับ ทำไมต้องเป็นผม”

อัลแบร์โตหัวเราะพลางยกแก้ววิสกี้ขึ้นดื่มจนหมด ก่อนพูดขึ้น

“ฉันอนุญาตให้แกไปถามอิซซึเอเอง แต่แกห้ามปฏิเสธคำขอ ของฉัน”

“แต่ผมคิดว่า”

“หรือถ้าแกทำให้อิซาเบลเปลี่ยนตัวเป็นคนอื่นได้ ฉันก็ยินดี แต่ ทางที่ดี แกควรทำตามคำขอของฉันจะดีกว่า ถือเสียว่าใช้หนี้ที่แกเคยทำให้ ลูกสาวฉันน้ำตาตกมาแล้ว” อดีตผู้มีพระคุณสรุปให้เสร็จสรรพ ทำให้ ฟิลิปไปต้องหน้าใจเพิ่มอีกเท่าตัว แล้วนี่แม่คุณเตรียมจะเล่นงานย้อนหลัง อะไรเขาบ้าง ถึงได้เจ้าก็เจ้าการยื่นคำขาดกับพ่อว่าต้องเป็นเขาพากลับ เมืองไทยเท่านั้นถึงจะยอมไป

“ถ้าอย่างนั้นผมขอไปคุยกับคุณหนูก่อน”

“คุยได้ แต่ยังไงฉันก็ต้องให้กลับไปเมืองไทยอยู่ดี แม่เขาเป็นห่วงด้วย”

“ผมจะลองเจรจา ดู เพื่อเปลี่ยนเป็นลูกน้องของผมไปแทน ผมจะได้อยู่ดูแลนายท่านตรงนี้ได้” ร่างสูงใหญ่เอ่ยเสียงเรียบ ก่อนเปิดประตูออกจากห้อง ไปทางโถงฝั่งซ้ายของตัวคฤหาสน์ที่เขาคุ้นชินเป็นอย่างดี เพราะเขาก็เคยพักอาศัยอยู่ในห้องข้างๆ ก่อนจะย้ายออกไปจากอาณาจักรแห่งนี้ มีอหนายกขึ้นเคาะประตูเบาๆ

“คุณหนู”

“ไม่มีคุณหนูในห้องนี้” เจ้าของห้องทวาดมาให้ได้ยิน

“แล้วเด็กแก่แดดล่ะ” เขาถามกลับเข้าไปพลางเคาะอีกครั้งก่อนจะไต่ยีนเสียงทวาดตอบกลับมา

“เด็กแก่แดดมันตายไปพร้อมกับพี่ชายใจดีแต่หนีเสียแล้วไปนานแล้ว”

ฟิลิปไปได้แต่ถอนหายใจ รู้ดีว่าเหตุการณ์ในครั้งนั้นยังฝังอยู่ในความทรงจำของสาวน้อยอยู่ตลอดเวลา

“คุณนิซาเบลครับ ขออนุญาตให้ผมพูดธุระสักครู่ได้ไหมครับ” ร่างสูงส่งเสียงเข้าไป เขารอไม่นานประตูห้องก็เปิดกว้าง ร่างเพรียวระหงอยู่ในชุดกางเกงยีนส์ขาวสั้นกุดเอวต่ำกับเสื้อยืดสีขาวเอวลอยมองเห็นหน้าห้องแบนราบและมีมดกล้ำมอย่างเห็นได้ชัด

“อย่าคิดมาพูดให้ฉันเปลี่ยนใจนะ”

“ไม่ห่วงนายท่านหรือ” เขายืนถามตรงหน้าประตู

“ห่วง แต่คุณพ่อไม่ให้ฉันอยู่”

“ถ้าห่วงก็ไปเมืองไทย แล้วผมจะอยู่ดูแลนายท่านเอง”

“นี่ก็แล้วต้องปฏิเสธ ก็ในเมื่อเป็นแบบนี้ ก็ไม่ต้องหรอก ฉันดูแลคุณพ่อเองได้ เดี่ยวจะให้รถไปส่งคุณฟิลิปไปถึงร้านเลย” คนพูดมองเมินพลางขีดหน้าขึ้นด้วยอาการของคนแสนงอนเหมือนกับตอนเด็กๆ ไม่มีผิด

“ถ้าอย่างนั้นก็ตอบมาก่อนสิว่า ตามหาผมเจอได้ยังไง แล้ววันนั้น ที่วิ่งเข้าไปในร้าน เจตนาจะพิสูจน์ว่าผมจำได้หรือเปล่า แบบนั้นใช่ไหม”

“สำคัญตัวผิตไปแล้วมั้ง” บอกแล้วก็จัดแจงจะปิดประตูใส่หน้าแต่ มือหนาก็ดันเอาไว้ได้ทัน

“อย่ามาโกหก”

อิซาเบลเบ้หน้าไหวไหล่ยั่วโมโหอดีตพี่ชายใจดีเล่น บอกตัวเองว่า ถึงเวลาที่เธอจะแก้แค้นเอาคืนบ้างแล้ว

“ไหนบอกว่าโตแล้วไง”

“ก็โตแล้วไง ฉันถึงคิดว่า ฉันดูแลคุณพ่อคุณแม่ตัวเองได้ ปีน ฉันก็ยังเป็น มวยไทยก็เป็น ชี้อาก็ได้ อะไรที่คุณฟิลิปไปทำได้ ฉันก็ทำได้หมด เพราะฉะนั้นไม่ต้องมาทำเป็นมีน้ำใจ คุณจะกลับก็กลับไปเลย เราอยู่ของเรามาได้ตั้งหลายปีแล้ว” อิซาเบลต้องบังคับเสียงไม่ให้สั่นเพราะความน้อยใจที่เขายังอุตสาห์ปฏิเสธคำขอร้องของเธอ

“ถ้าอย่างนั้นก็เตรียมตัวเดินทาง ผมจะไปส่งคุณหนูด้วยตัวเอง”

“ไม่ต้องมาประชดறอก ฉันไม่ไปไหนกับคุณทั้งนั้น กลับไปได้แล้ว”

ร่างเพรียวระหงจัดแจงจะปิดประตูอีกครั้งแต่ฟิลิปไปก็ไม่ยอมให้ปิด

“เดี๋ยวก่อน เรายังพูดกันไม่รู้เรื่อง”

“พูดอะไร ฉันว่าเราพูดกันรู้เรื่องแล้วนะ” มือเรียวยาวจับมือหนานำให้ออกจากต้นแขนของเธอ พลังเซ็ดหน้าขึ้นมองด้วยสายตายุ้วยวน

“หรือว่าคุณหนูยังโกรธที่ไม่ได้เฟิสต์คิสจากผม” คำถามนั้นทำให้ใบหน้ารูปไข่แดงเรื่อแข่งกับกลีบกุหลาบสีแดงในแจกันใหญ่ริมห้อง ก่อนจะหวั่นระชบขึ้น

“อู๊ย ไปอยู่ไหนมาเนี่ย จูบแรกอะไร ฉันลืมไปหมดแล้ว จะบอกให้ว่าฉันจูบกับออกัส เขาได้เฟิสต์คิสจากฉันไปเรียบร้อยแล้ว”

ฟิลิปไปถึงกับลมออกหู รู้สึกเหมือนโดนสบประมาท เขากระซากร่างเพรียวระหงเข้าหาตัวแล้วฉกปากลงบนกลีบปากอวบอิม บดขยี้สั่งสอน

ให้รู้ว่าเฟิสต์คิสเป็นแบบไหน

อิซาเบลตกตะลึงไปชั่วครู่กับสัมผัสแสนร่ำร้อน เธอแทบอ่อนระทวย อยู่ในวงแขน ถ้าจะไม่รู้สึกรับผลออกจากอ้อมแขนแล้วเงื้อมือขึ้น หมายถึงตบ แต่ก็ถูกมือหนารับไว้ได้ทัน

“ไอ้ออกัสมันสอนคุณหนูยังไง บอกตรงๆ นะว่าไม่ได้เรื่อง”

“ฟิล!” อิซาเบลเอ็ดเสียงแหว หน้าของเธอแดงก่ำเพราะอ้อมอายุที่โดน ล้อเลียน เพราะจริงๆ แล้วเธอยังไม่เคยได้จูบกับใครสักคน

“แล้วจูบนี้ก็สำหรับพลเมืองดีที่บอกว่าจะกัดลิ้นให้ชาติใจตายไปเลย” ร่างสูงใหญ่รูปร่างเพรียวระหงเข้าหาอ้อมแขนอีกครั้ง เขาโน้มใบหน้าลง แอบขิดแล้วบดเบียดกลีบปากอวบอิมอย่างดูดี

“ปล่อยฉันนะ” อิซาเบลผลักตัวเองออกจากอ้อมกอดที่เต็มไปด้วย ความร่ำร้อนจนเธอแทบละลาย ในอกในใจเต้นแทบไม่เป็นจังหวะเพราะ สัมผัสจากชายหนุ่มที่ทำให้เธอน้ำตาตกเมื่อหลายปีก่อน

“วันนี้กับวันนั้นต่างกันลิบเลยนะอิซซี่ วันนี้คุณหนูเหมือนเด็ก เอะแต่ใจ แต่วันนั้นในร้าน คุณหนูเหมือนดอกไม้แรกผลิ ผมยอมรับนะว่า หญิงสาวที่เดินเข้าไปในร้านมันกระแทกความรู้สึกของผมอย่างจัง ทำให้ ผมแทบไม่มีสมาธิทำงาน แต่พอรู้ว่าเป็นคุณหนูเท่านั้นแหละ”

“หมายความว่ายังไง” ร่างเพรียวระหงถามเสียงแหวขึ้นมาทันที

“ก็หมายความว่าภาพฝันของผมมันหายไปไหนปริศนา เหลือแต่ภาพ ของเด็กแกแฉกแฉกที่ผมต้องส่ายหน้าเอือมระอาทุกครั้งนะสิ” ฟิลิปโบ พุดย้อยอย่างหน้าตาเฉย และมันก็ได้ผลเมื่อหญิงสาวออกแรงผลักเขาให้ ถอยห่าง

“กลับไปได้แล้ว เดี่ยวจะให้รถไปส่ง แล้วฉันก็จะบอกพ่อเองว่า ไม่ไปไหนทั้งนั้น”

“เสียใจ ผมรับปากนายท่านไปแล้ว เราต้องเดินทางด้วยกัน”

“ไม่ไปไหนทั้งนั้น อย่ามาออกคำสั่ง” ร่างเพรียวระหงจัดแจงจะ

ก้าวเดินหนี

“กลัวเธอ”

“กลัวอะไร”

“อ้าว ก็กลัวว่าจะต้องอยู่ใกล้ผม”

“ใช่ กลัว กลัวจะปลั่งมือฆ่าคุณฟิลิปไปมากกว่านะ”

“ฆ่าเพราะแค้นที่ผมไม่ยอมจูบเฟลิสต์คิสแบบนั้นหรือเปล่า” เขาถาม
พลางจับต้นแขนไว้อีกครั้ง

“เลิกพูดถึงเฟลิสต์คิสได้แล้ว ฉันลืมไปหมดแล้วด้วย”

“แต่ก็ยังไม่หายโกรธ ยังตามหาตัวผมจนเจอ เพื่ออะไรบอกหน่อยสิ”

“ก็แค่อยากรู้ว่าคุณฟิลิปไปมีหัวใจหัวใจจะรักใครเขาบ้างหรือเปล่า
จะบอกให้ว่าการทดลองวันนั้นมันได้ผล” อีซาเบลลอยหน้าลอยตาบอก
เสียงใส เพราะรู้สึกว่าคุณกำลังเป็นผู้ชนะ

“หมายความว่ายังไง”

“ก็หมายความว่า คุณฟิลิปไปตกหลุมรักสาวลึกลับคนนั้นนะสิ ตัดใจ
รอยยิ้มจนอยากจะทำตามไปส่งบ้าน ฉันจำได้นะว่าคุณฟิลิปไปมองพลเมืองดี
ตาไม่กะพริบเลย แต่ที่จำได้มากที่สุดก็สองสัปดาห์ก่อนในร้านเหล้าเองก็ส
ฉันสวยจนต้องวิ่งตามมาขอชื่อกับเบอร์โทร.เลยนะ เป็นไงล่ะ เจอกัน
สองครั้งไม่ใช่เรื่องบังเอิญ นี่เจอครั้งที่สามมันเป็นเรื่องของพรหมลิขิต
ใช่ไหมคะ” คนพูดหัวเราะเสียงใสชอบใจที่ทำให้ชายหนุ่มตรงหน้าถึงกับ
ยืนนิ่ง ร่างเพรียวระหงเดินขนาดทิ้งสะโพกอยู่กลางห้องส่วนตัวที่
ใหญ่โตกว้างขวาง มือเรียวยาวหยิบเสื้อคลุมแบบมีฮู้ดสวมศีรษะมาสวม
ทับเสื้อยืดเอวลอยของเธอ

“ฉันยังจำได้ทุกคำพูดของคุณฟิลิปไปเลยนะที่ชมว่า ฉันเป็นผู้หญิง
ที่สวยงามที่สุดเท่าที่เคยเห็น ตัดใจจนถึงขนาดจะทำตามไปส่งเพื่อจะได้
ทำความรู้จักกันให้มากขึ้น” พูดแล้วก็หัวเราะคิกคักหน้าแดงระเรื่อยาม
นึกถึงวันนั้นในร้านที่เธอแก๊งป่นหัวเขาเล่น จำได้ว่าวันนั้นเธอออกจากร้าน

มาแล้วก็หัวเราะอย่างบ้าคลั่งเพราะเชื่อว่าเธอหลอกเขาได้สำเร็จ

ฟิลิปโปบดสันเหล็ยมกรามจนมันแทบจะแหลกอยู่ในปาก นึกโกรธที่โดนเด็กแก่แดดหลอกต้มจนสุก ความหวังที่เขาตั้งใจไว้ว่าจะต้องหาตัวอิชซีให้เจอ และครั้งนี้เขาจะไม่ยอมปล่อยให้หลุดมือมันนั้นถูกอิชซาเบลตัวแสบพังทลายจนแหลกแทบหาชิ้นดีไม่ได้

ร้ายนัก ร้ายอย่างที่ไม่เคยนึกมาก่อนว่าจะร้ายได้ขนาดนี้ แต่ในเมื่อต้องการเล่นกับเขาแบบนี้ ก็ได้ เขาจะเล่นด้วย แล้วดูสิว่าใครจะเจ็บมากกว่ากัน

“คุณหนูคงมั่นใจว่าผมหลงรักสาวลึกลับคนนั้น?” คำถามนั้นทำให้ร่างเพรียวระหงไหวไหวไหลแบมือด้วยท่าทางที่มั่นใจว่าตัวเองกำลังกำชัยชนะอยู่ในมือ

“ถ้าอย่างนั้นเรามาเล่นพนันกันไหม”

“พนันอะไร” อิชซาเบลถามด้วยความสนใจก่อนหย่อนก้นลงนั่งบนโซฟาตัวยาวสีขาวยาวยกขาขึ้นไขว่ห้างเพื่ออวดเรียวขากายใต้กางเกงยีนส์ขาล้นกูด

“ใครตกหลุมรักก่อน คนนั้นแพ้”

“ซี เกมเด็กๆ”

“คุณหนูกล้าไหมล่ะ”

“แล้วคนชนะจะได้อะไร”

“ได้หัวเราะเยาะคนแพ้ไง”

“น้อยไป” หญิงสาวบอกอย่างมั่นใจ เธอเชื่อว่าเธอจะทำให้เขาตกหลุมรักเธอได้ไม่ยาก

“อยากได้อะไรเพิ่มเธอ”

“ถ้าใครแพ้ คนนั้นก็ห้ามแต่งงานตลอดชีวิต และที่สำคัญจะต้องเป็นทาสรับใช้อีกฝ่ายไปจนตาย กล้าไหมคะ ฟิลที่แสนดี”

“มีอะไรเพิ่มเติมไหม” ฟิลิปโปถามเสียงเรียบ มองสบตาคนอวดดี

บนโซฟาอย่างหมั่นไส้ นี่คงมันนอกมันใจมากสินะว่าจะชนะ คงนึกว่าเขาจะตกหลุมรักได้ง่ายๆ ถ้าเป็นแบบนั้น เขาคงไม่อยู่มาจนถึงอายุสามสิบกว่าหรอก

“ฉันว่าแค่นี้มันก็เจ็บปวดพอสำหรับคนที่เล่นเกมแพ้แล้วล่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นก็มาทำสัญญากัน”

“ได้สิ ฉันเป็นลูกผู้หญิง พูดแล้วไม่คืนคำแน่นอน” ร่างเพรียวระหง ลูกเดินมาหาอดีตพี่ชายใจดีของเธอตรงโถงของห้อง

“สัญญานี้เราจะรู้กันสองคน”

“ไม่มีปัญหา”

“สัญญานี้จะมีอายุหกเดือนนับจากวันนี้เลย”

“ได้สิคะ สบายอยู่แล้ว เริ่มเร็วก็จบเร็ว” คนพูดยิ้มหวาน เป็นยิ้มที่ฟิลิปโปลงความเห็นว่าสวยบาดใจ ถ้าเป็นตอนที่เขายังไม่รู้ว่าสาวลึกลับคนนั้นเป็นนัซคาเบล เขาคงจะดึงตัวมากอดมาจูบให้หายคิดถึง แต่ตอนนี้เขาต้องเตือนตัวเองว่ายิ้มนี้คือยิ้มพิฆาตใจ ถ้าเขาเผลอเมื่อไร มันคงแทงใจเขายับเยินเป็นแน่

“แต่เดี๋ยวก่อน ฉันว่าทำสัญญาปากเปล่าไม่หนุกหรอก เราต้องมีการลงนามทำสัญญากันเป็นลายลักษณ์อักษรด้วย” ร่างเพรียวระหงเดินกลับเข้าไปยังห้องนอนส่วนตัว เธอเปิดลิ้นชักหยิบลิปสติกแท่งพิเศษแล้วถือติดมือออกมาด้วย

“นี่คะ ลิปนี้ฉันได้มาจากเพื่อนที่เป็นซีไอเอ เขาบอกว่าทาแล้วจูบปากกับคนที่เราต้องการตามดูเขาตลอดเวลา เราก็จะเห็นว่าเขาอยู่ไหน ฉันโหลดแอบๆ นี่ลงมือถือเรียบริ้ว มาทดลองกันดีกว่า” มือเรียวสวยจัดแจงทาลิปสติกสีชมพูมันวาวลงบนกลีบปากอัมเต็ม

“เหอ แต่ของคุณหนูสู้ของผมไม่ได้หรอก ของผมนี่ฟันใส่ปากแล้วก็จูบกับเหยื่อ จะรู้ได้ทันทีว่าเหยื่อพูดเท็จหรือพูดจริง” มือหนาหยิบขวดน้ำยาทำความสะอาดในช่องปากมาพ่นใส่ปากไปสองครั้ง จากนั้น

จึงเอวบางเข้ามาแนบชิด

“อู๋ย มีด้วยเหรอ” ร่างเพรียวระหงขึ้นตัวไว้มั่น

“กลัวผมจะจับได้เหรอว่าคุณหนูพูดจริงหรือโกหก” คนถามก้มลง
สบตารอดด้วยรอยยิ้มกรุ้มกริม

“เซอะ มาลึคะ ลองดูว่าของใครจะมีประสิทธิภาพมากกว่ากัน”

ฟิลิปโป้ไม่รอให้คู่กรณีทำหายต่อ เขาจกปากลงประกบอย่างเร้าร้อน
บดเบียดและเส็มไปตามกลีบปากอิมเต็มด้วยความรู้สึกหลากหลาย แต่
อย่างแรกเลยคือลงโทษที่ทำให้เขาเข้าใจผิด อย่างที่สองก็เพื่อสั่งสอนว่า
อย่าคิดลองดีกับผู้ชายอย่างเขา!

สังครามรักยกทีหนึ่ง

“อิซซี่” ฟิลิปโปเรียกเสียงพร่าอยู่ตรงเรือนผมหอมกรุ่นของร่างเพรียวระหงที่อ่อนระทวยอยู่ในอ้อมแขน มือหนาเซยคางมนให้แหงนเงยขึ้นสบตา เขาเห็นร่องรอยของความขัดเขินอยู่ในสีหน้าและแววตา แก้มสองข้างก็แดงเปล่งปลั่งราวกับสีแดงของกุหลาบแรกแย้ม

“คะ” อิซาเบลตอบเสียงหวานด้วยความเคยชินตั้งแต่ตอนเป็นเด็ก เธอต้องควบคุมสติไว้ไม่ให้หลุดลอยไปกับสัมผัสที่แสนดูดีเต็ม โอ ไม่เคยนึกเลยว่าจูบของผู้ชายในฝันของเธอจะเร้าร้อนถึงเพียงนี้ แล้วถ้าบทรักบนเตียงล่ะ เขาจะดุเดือดขนาดไหน อยากรู้จริง คิดมาถึงตรงนี้ก็ต้องซ่อนหน้าลง เพราะไม่อยากจะให้เขาจับได้ว่าเธอคิดอะไร

จริงสิ! เขาบอกว่าสเปร์ย์ที่ฉีดพ่นใส่ปากนั้นมันสามารถทำให้รู้ได้ว่าเหยื่อพูดจริงหรือเท็จ คิดแล้วก็ใจหายวาบ ตายละ เขาจะถามอะไรเธอบ้างก็ไม่รู้

“สเปร์ย์เริ่มทำงานแล้วนะ”

“อู๊ย จริงหรือ แล้วลิปสติกล่ะ ทำงานหรือยัง ขอไปดูก่อน”

ร่างเพรียวระหงจัดแจงจะผละไปหียบโทรทัศน์ แต่ก็ถูกมือหนารั้งต้นแขนไว้แล้วดึงให้เข้ามาอยู่ในอ้อมกอดใหม่อีกครั้ง

“ไม่ต้องรีบ รอผมกลับไปก่อนก็ได้แล้วค่อยส่ง”

“แต่” อีซาเบลยังพูดไม่ทันจบ นิ้วแข็งแรงก็ยกขึ้นมาแตะกลีบปากอ้อมเต็มเอาไว้

“ต่อไปนี่เรียกตัวเองว่าหนูเหมือนเดิมนะ”

“ก็ได้ค่ะ”

“ที่นี้ก็ตอบมาว่าปลอมตัวไปหาผมที่ร้านทำไม อย่าลืมหาสเปร์ยความจริงทำงานแล้วนะ” พิลิปไปทำหน้าที่เพื่อไม่ให้หญิงสาวจับได้ว่าเขากำลังแก้งจับผิด

“ทำงานแล้วจริงๆ เหรอ” คนช่างสงสัยเริ่มไม่แน่ใจ พลังเม้มปากแน่นเพราะไม่อยากจะพูดความจริงว่าแท้ที่จริงแล้วเธอคิดถึงเขามาก และอยากพิสูจน์ด้วยว่าเขาจะตั้งใจในรูปร่างหน้าตาของอิซซี่ในวันนั้นไหม

“สงสัยสเปร์ยจะยังไม่ออกฤทธิ์ คงต้องเพิ่มตัวยาล่ะ” พิลิปไปก้มลงจูบกลีบปากอ้อมเต็มนั้นอีกครั้ง เขาบดเบียดแล้วส่งลิ้นเข้าไปเกี่ยวระหวัดดูตูดคุณ เมื่อรู้สึกถึงความหอมหวานแทรกอยู่กับความไม่ประสาของเจ้าของลิ้นเรียวกเล็กที่ดูจะเงอะงะ แต่ก็พยายามที่จะเรียนรู้ด้วยความโอเอ้อนอ่อนตามเพื่อจะทำตัวเป็นนักเรียนที่ดี

“ฟิล” อีซาเบลเอ่ยเสียงพราวเมื่อมีโอกาสดูได้เผยปากหายใจ ในใจเต้นตึกตักราวกับวงดนตรีกำลังบรรเลงเพลงร็อคสุดมัน

“ที่นี้ก็ตอบได้หรือยังอิซซี่ วันนั้นไปหาผมที่ร้านทำไม”

“คิดถึง”

“แล้วทำไมไม่แสดงตัวว่าเป็นใคร” คนถามเซยปลายคางให้เขยขึ้นสบตาเพื่อค้นหาความจริง

“หนูก็ตอบไปแล้วนี่ว่า อยากจะรู้ว่าฟิลชอบผู้หญิงแบบไหน”

“แล้วได้คำตอบหรือยัง”

“ได้ พิลชอบอีซี่ซีคนนั้น” ตอบแล้วก็ผละออกจากอ้อมกอดที่ทำให้เธอร้อนๆ หนาวๆ บอกตัวเองว่าเธอจะต้องระวังไม่ให้ตกหลุมรักอดีตบอดี้การ์ดใจดีคนนั้นอีกครั้ง เพราะมันจะทำให้เธอเปลืองพลังและพ่ายแพ้ให้กับเกมเดิมพันหัวใจในครั้งนี สู้ตายเธอก็จะเจ็บปวดไปตลอดชีวิต

“แต่อีซี่ซีคนนี้จะไม่เปลี่ยนตัวเองเพื่อที่จะให้หัวหน้าทีมกำจัดปลวกมาหลงรักเด็ดขาด อีซี่ซีจะให้ฟิลรักหนูในแบบที่หนูเป็น”

“ผมจะรอดู เอาเป็นว่าเราจะเดินทางกันวันศุกร์นี้ละ”

“ไปไหน”

“ไปเมืองไทย ถึงยังไงผมก็ต้องพาคุณหนูไปตามคำสั่งของนายท่านอยู่ดี” ร่างสูงหมุนตัวเดินไปยังประตูห้อง

“แต่ฟิลต้องอยู่กับหนูที่โน่นจนกว่าทางนี้จะคลี่คลาย” ร่างเพรียวระหังเดินตามมาคุย

“ผมอยากกลับมาช่วยนายท่านตรงนี้มากกว่า คุณหนูอยู่ทางโน้นไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง”

คนฟังถึงกับทำหน้าอง้ง่าไม่พอใจในคำตอบของร่างสูงใหญ่พลางกระต๊บบเท้าเหมือนกับที่เคยทำในตอนเป็นเด็กและชายหนุ่มก็จะยอมตามใจเหมือนกับทุกครั้งที่ผ่านมา

“ฟิลไม่ห่วงหนูเลยใช่ไหม”

“ผมจะบอกเคล็ดลับให้อย่างหนึ่งนะ ถ้าคุณหนูอยากให้ผมหลงรักล่ะก็” คำพูดนั้นทำให้คนที่กำลังจะอาละวาดต้องตั้งใจฟัง

“อะไรคะ”

“อย่าทำตัวเหมือนเด็กเอาแต่ใจ ผมชอบคุยด้วยเหตุผลมากกว่า”

“ฟิลลื้มไปหรือเปล่าว่าหนูจะไม่เปลี่ยนแปลงตัวเองเพื่อให้ฟิลมาหลงรัก หนูจะให้ฟิลรักในแบบที่หนูเป็น”

“ทำให้สำเร็จก็แล้วกัน” ฟิลิปไปบีบปลายจมูกโด่งด้วยความหมั่นไส้

พลางหมุนตัวไปจับลูกบิดประตู ก่อนจะรู้สึกถึงสัมผัสจากแขนเรียวยาวเล็ก ที่สวมกอดเขาจากทางด้านหลัง ไบหน้าแนบชิดกับแผ่นหลังกว้างที่หนาแน่น ด้วยมัดกล้ามเนื้อ

“สำเร็จแน่นอนค่ะ รุ่งใหม่คะว่าหนูคิดถึงฟิลมากจริงๆ” อีซาเบล สารภาพความรู้สึกที่แท้จริงออกไป

ร่างสูงถึงกับนั่งอึ้ง อยากรจะบอกเหลือเกินว่าให้ตัดใจจากผู้ชายอย่างเขาได้แล้ว ไม่ใช่ว่าเขาไม่มีเงินจะเลี้ยงดูให้กินดีอยู่ดีมีความสุข แต่เป็นเพราะประวัติชีวิตของเขาไม่สวยงาม หญิงสาวที่มีอนาคตสดใสไม่ควรมาหลงรักผู้ชายมือเปื้อนเลือดอย่างเขา

“เนี่ย สงสัยเป็นเพราะสเปร์ยความจริงของฟิลออกฤทธิ์แน่เลย หนูเลยต้องพูดความจริงออกไป” หญิงสาวพูดแก้แค้นเมื่อคนที่เธอกอดอยู่นั้นทำตัวนิ่งราวกับเป็นมนุษย์ที่ไร้ความรู้สึกและจิตใจ

“ไม่ใช่สเปร์ยหรอก” ร่างสูงหันกลับมาเผชิญหน้ากับทนายคนเดียวของ อัลแบร์โต เดอโรซา ไบหน้าคมเข้มของเขาเงือกรอยยิ้มเพียงนิดยามเห็นคำถามเกิดขึ้นในดวงตาของอีซาเบล

“หมายความว่ายังไงคะ”

“มันก็แค่สเปร์ยระงับกลิ่นปาก”

“ฟิลนิสัยไม่ดี” อีซาเบลเอ่ยอย่างกระแฉับกระฉอด เธอกระทืบเท้าด้วยอาการแสลงอนและโมโหที่เปลอสารภาพความจริงออกไป

“แต่ผมรู้สึกดีนะ ดีมากๆ ดีใจที่คุณหนูยังคิดถึงผมอยู่” ฟิลิปโป ก้มลงจูบกลีบปากอิมเต็มอย่างอ่อนโยน

“เดี๋ยวผมจะแวะไปบอกนายท่านว่าเราจะเดินทางกันวันศุกร์นี้ แล้วก็ขออนุญาตให้คุณหนูไปดินเนอร์คืนนี้ด้วย คุณหนูจะยินดีรับนัดกับเดดแรกของเราไหม”

“ยินดีสิคะ” อีซาเบลตกปากรับคำอย่างง่ายดาย เพราะเธอรอเพื่อจะเด็ดกับเขามานานหลายปี แล้วก็ไม่แน่ว่าจะมาถึงในวันนี้อย่างไม่คาดฝัน

“โอเค แต่งตัวสวยๆ นะ ผมจะมารับตอนสองทุ่ม”

หญิงสาวยิ้มกว้างจนเห็นฟันเรียงกันสวย แก้มสองข้างแดงระเรื่อ เปล่งปลั่ง ดวงตาสีน้ำตาลกลมโตก็ส่องประกายสดใส ใบหน้าสวยหวาน จึงกระจำงใส่ราวกับพระจันทร์คืนเดือนเพ็ญจนฟิลิปไปผลอยยิ้มตอบในรอยยิ้มที่เขาหลงใหลมาเนิ่นนาน

อิซาเบลต้องหยิกแขนตัวเองว่าเธอกำลังฝันไปหรือไม่ เมื่อชายหนุ่มเปิดประตูออกจากห้อง รอยยิ้มเบ่งบานอยู่ในดวงตาสีน้ำตาลกลมโตที่เปี่ยมไปด้วยความสุขอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ร่างเพรียวบางริบวิ่งไปยังหน้าต่างห้องนอน เธอแง้มม่านสีนวลออกดูเพื่อจะมองหว่าคนของพ่อจะพาชายในฝันของเธอไปส่งหรือยัง แต่ก็มาคิดได้ว่าเขาคงกำลังเจรจากับพ่อของเธอเรื่องขอนัดเธอออกไปดินเนอร์อย่างแน่นอน

“อู๊ย เหลือเวลาอีกไม่กี่ชั่วโมง เราต้องรีบแน่ตัว จะได้หอมๆ ว่าแต่เราจะแต่งชุดไหนไปดี” ร่างเพรียวระหงเดินกลับไปกลับมาระหว่างห้องน้ำที่เธอเปิดน้ำอุ่นใส่ กับห้องแต่งตัวที่มีเสื้อผ้าจากแบรนด์ดังของอิตาลีและฝรั่งเศส หรือแม้แต่ของอเมริกาเองก็ตาม ล้วนแล้วแต่มีราคาแพง แต่หญิงสาวกลับรู้สึกว่ามันยังสวยไม่พอ

ก็อก ก็อก ก็อก

“ใคร อย่าเพิ่งมากวนใจได้ไหม” เจ้าของห้องตะโกนออกไปเมื่อมีเสียงเคาะ

“พ่อเอง อีซซี่” คนเป็นพ่อบอกแล้วก็เปิดประตูจนกว้าง

“คุณพ่อ คุณพ่อนุญาตให้หนูไปดินเนอร์กับฟิลิปไหมคะ”

“ต้องอนุญาตสิ”

“ขอบคุณมากๆ ค่ะ” คนเป็นลูกโผเข้ามากอดพลงเขย่งขาหอมแก้ม คนเป็นพ่อด้วยท่าทางมีความสุขเป็นอย่างมาก

“อืซซี่”

“คุณพ่อทำเสียงแบบนี้ คุณพ่อกำลังจะเตือนอะไรหนูใช่ไหมคะ”

“พ่ออยากจะเตือนลูกว่าอย่าถลาลึกนักนะ เพื่อใจไว้บ้าง ฟิลิปโปเป็นคนใจแข็งมาแต่ไหนแต่ไร บางทีการที่เขาพาลูกออกไปเดดก็เพื่อเอาใจลูก ในฐานะที่กลับมาเจอกันอีกครั้ง หรือเพื่อต้องการแก้ตัวที่ทำกับลูกไว้คราวนั้น พ่อไม่อยากให้ลูกร้องไห้เสียน้ำตาเพราะเขาอีก”

“หนูสัญญาคะคุณพ่อ หนูจะไม่ร้องไห้เพราะฟิลอีก ถ้าจะมีคนร้องไห้ก็ต้องเป็นฟิลคนเดียวเท่านั้น”

อัลแบร์โตเลยต้องรังสรรค์เพชรระหังเข้ามาออกกระชับ พลังจุมพิตลงบนกลุ่มผมที่นุ่มเหมือนแพรไหมอย่างอ่อนโยน

“พ่อเอาใจช่วย ขอให้ลูกชนะใจฟิลิปโปได้สำเร็จ”

“คุณพ่อไม่รังเกียจฟิลใช่ไหมคะ”

“ไม่เลย ฟิลิปโปเป็นคนเก่ง ถ้าได้เขากลับมาช่วยงานพ่ออีกครั้ง ก็จะได้มาก พ่อเชื่อว่าเขาจะพาแก๊งเดอโรซาไปได้ตลอดรอดฝั่ง”

“ถ้าอย่างนั้นคุณพ่อน่าจะให้หนูกับฟิลอยู่ช่วยทางนี้”

คนเป็นพ่อสายหน้าไม่เห็นด้วยพลังเดินไปนั่งยังโซฟาตัวยาวกลางห้อง คนเป็นลูกก็รู้ใจด้วยการเดินไปรินวิสกี้ใส่แก้วมาให้กับผู้ให้กำเนิดจนถึงมือ

“ขอบใจลูก”

“นะคะ คุณพ่อให้หนูกับฟิลอยู่ช่วยทางนี้นะ”

“ลูกไปเมืองไทยนะดีแล้ว ฟิลจะดูแลลูกจนกว่าทางนี้จะสงบเรียบร้อย ไม่ต้องห่วงพ่อ ทางนี้คนของเราก็ไว้ใจได้ทั้งนั้น”

“แต่หนูเป็นห่วงคุณพ่อจริงๆ นะ ฟิลก็พูดอยู่ว่าไม่อยากไป” อีซาเบลตามมานั่งเคียงผู้เป็นพ่อ เธออิงศีรษะซบกับไหล่ด้วยความหนักใจ เพราะเป็นห่วงความปลอดภัยของพ่อบังเกิดเกล้า

“แต่พ่อห่วงลูกมากกว่า ถ้าลูกอยู่ ศัตรูมันอาจจับลูกไปต่อรอง และถ้าเป็นแบบนี้ พ่อคงแพ้มันราบคาบเพราะพ่อจะไม่ยอมให้ลูกต้องมาเป็น

อันตราจจากงานของพ่อเต็ดขาด”

“แต่หนูก็รักคุณพ่อมากเหมือนกันนะคะ”

“พ่อรู้ แต่ถ้าลูกรักพ่อละก็ ลูกต้องเชื่อและทำตามคำขอร้องของพ่อ
จะได้ไหม”

“แล้วหนูจะได้กลับมาหาคุณพ่อเมื่อไรละคะ” คนเป็นลูกถาม
เสียงเครือ อารมณ์ที่จะได้ออกไปเด็ดกับชายในฝันแทบจะหมดสนุกเมื่อ
คิดว่าต้องจากผู้เป็นพ่อไปไกล

“ถ้ากลับได้เมื่อไร พ่อจะติดต่อไป แต่ถ้ายังไม่บอกให้กลับก็ห้าม
กลับนะ อย่าให้พ่อต้องเป็นห่วงหลายทาง”

“แต่คุณพ่อต้องสัญญาว่าจะส่งข่าวให้หนูรู้ตลอดเวลา”

“สัญญา ลูกโทร.หาพ่อได้ตลอดอยู่แล้วนี่” คำพูดนั้นทำให้ซาเบล
ยิ้มดีใจกลางจุมพิตที่แก้มของผู้เป็นพ่ออย่างอ่อนโยน

“หนูรักคุณพ่อมากๆ เลยนะคะ จะบอกให้ว่า ถึงหนูเป็นผู้หญิง
หนูก็ทำอะไรหลายๆ อย่างได้ไม่แพ้พวกบอดีการ์ดของคุณพ่อ หรือฝีมือ
ยิงปืนของหนู หนูก็เชื่อว่าแม่ไม่แพ้ฟิล ถ้าคุณพ่อขาดคนหรือต้องการ
ความช่วยเหลือ ก็บอกนะคะ หนูจะรีบกลับมาเลย”

“โอเค ทีนี้ก็สัญญากับพ่อสิ”

“สัญญาค่ะ”

“ดีมากลูก พ่อถือว่าลูกสัญญาแล้วนะ ห้ามผิดคำพูดเต็ดขาด”
คนเป็นพ่อลูกลงยืนทำให้ซาเบลต้องลุกตาม

“พ่อจะไปคุยเรื่องงานที่ห้องสีน้ำเงินหน่อย ลูกล่ะเลือกชุดไปดินเนอร์
ได้หรือยัง”

“ยังเลยคะ เลือกไม่ถูก”

อัลแบร์โตรั้งร่างเพรียวระหงมากอดแล้วจุมพิตลงบนหน้าผากด้วยความรักทั้งหมดที่มี

“เป็นตัวของตัวเองให้มากที่สุดก็พอ”

“ขอบคุณค่ะคุณพ่อ หนูรักคุณพ่อมากที่สุดในโลกเลย”

“พ่อก็รักลูกมากที่สุดในโลกเช่นกัน ไปอยู่กับแม่ก็ทำตัวให้เรียบร้อยละ
เดี๋ยวแม่เขาจะว่าพ่อไม่สั่งสอน” คนเป็นพ่อพูดกั๊กหัวเราะก่อนเดินไปยัง
ประตูห้องที่เปิดกว้าง

“แล้วคุณพ่อไม่ฝากอะไรไปถึงคุณแม่บ้างหรือคะ”

“ก็ฝากบอกว่าพ่อคิดถึงแม่เสมอนะ”

“คำเดิมๆ อีกแล้วหรือคะ หรือจะให้หนูแต่งเติมเองอย่างเช่น”
อิช่าเบลทำท่านึก ไบหน้าสวยหวานระบายไปด้วยรอยยิ้มยามเห็นผู้เป็นพ่อ
ยื่นเท้าเอวรอฟัง

“อะไร จะแต่งเติมคำพูดของพ่อแบบไหน”

“ก็เช่น ผมอยากให้คุณกลับมาอยู่กับผมเหมือนเดิมนะครับ ผมยัง
รักคุณเสมอ อะไรประมาณนี้แหละค่ะ” อิช่าเบลเลียนเสียงคนเป็นพ่อ
ก่อนจะหัวเราะคิกขำอ้อแบร์โตเดินมาโอบกอดแล้วจุมพิตหน้าผากอย่าง
อ่อนโยน

“ลองดูก็ได้นะ เผื่อจะได้ผล”

“หนูจะเป็นแม่สื่อให้คุณพ่อเองค่ะ”

“โอเค ถ้าทำสำเร็จ จะมีรางวัลอย่างงามเลย อ้อเรื่องนัดไปดินเนอร์
เย็นนี้ พ่อบอกฟิลไปว่าให้ระวังความปลอดภัยด้วย เขาบอกพ่อว่า เขาจะ
ระวังและพาลูกกลับไม่เกินเที่ยงคืน”

“โอเคค่ะ หนูจะดูแลตัวเองอย่างดีที่สุด” อิช่าเบลยิ้มหวานทำให้
คนเป็นพ่อต้องยิ้มตอบพลงและลงบนแก้มด้วยความเอ็นดู

“อย่าลืมที่พ่อเตือนนะ ระวังตัวยังไม่เท่าระวังใจ พ่อไม่อยากเห็น
น้ำตาของลูกอีก”

“หนูสัญญาค่ะคุณพ่อ” อิช่าเบลบอกเสียงหวาน เธอรอจนผู้เป็นพ่อ
เดินออกจากห้อง ก่อนจะหันมาเลือกชุดที่เธอคิดว่าเซ็กซี่ที่สุด เพื่อให้
ชายหนุ่มตกตะลึงในความงามของเธอให้มากที่สุด

“บ้านายกลับมาแล้วหอรอรับ ตกงได้งานใหม่” อังเดรเอ่ยถาม
เมื่อคนเป็นนายเปิดประตูเข้าไปในร้านมิสเตอร์ซัพพอร์ต

“ได้ งานคุ้มครองลูกสาวของอัลแบร์โต เดอโรซาไปเมืองไทย”

“หา! ลูกสาวของแก๊งเดอโรซาเลยหอรอ” โดมินิคอูทานด้วยน้ำเสียง
ตกใจ

“ทำไมต้องทำเสียงตกใจแบบนั้นด้วย”

“เปล่าครับ แครู้ว่าอัลแบร์โต มีลูกสาวสวย แต่ผมก็ไม่เคยเห็นกัน
หอรอนะ”

“แล้วพวกผมต้องไปด้วยไหมครับ” อังเดรเอ่ยถามขึ้น

“ไม่ต้อง ฉันไปคนเดียว แต่มีใครจำพลเมืองดีได้บ้างไหม วันนั้นที่
เข้ามาในร้านนี้แล้วกลับออกไป ใครสะกดรอยตามไปบ้างหรือเปล่า” ร่างสูง
ใหญ่เดินไปรินวิสกี้ใส่แก้วแล้วดื่ม เพื่อรอฟังคำบอกเล่าของลูกน้อง

โดมินิคจึงหันไปสบตากับอังเดรก่อนจะพูดขึ้น

“ตอนนั้นเธอออกจากร้านแล้วเดินไปได้ไม่เท่าไร ก็มีพวกบอดี้การ์ด
วิ่งกรูกันมาล้อมถึงสี่คน แล้วเหมือนเธอจะหันไปดูพวกนั้น จากนั้นก็ขึ้น
รถเบนซ์สีดำไปด้วยกันทั้งหมด ผมถึงบอกเจ้านายว่าเธออยู่สูงเกินเอื้อม
เพราะเธอเป็นคนของแก๊งเดอโรซา”

“นั่นแหละอิชยาเบล เดอโรซา” คนเป็นนายบอกแล้วก็สาดวิสกี้เข้า
ปากตามไปอีกหนึ่งแก้ว เขาไม่ได้เล่าถึงความสัมพันธ์ครั้งเก่าก่อนให้
ลูกน้องฟัง เพราะถือว่าเป็นเรื่องส่วนตัวของเขากับอิชยาเบลโดยเฉพาะ

“นั่นไง ว่าแล้ว” อังเดรพูดขึ้นพลางหันไปยกกำปั้นขึ้นชนกับเพื่อน

“พวกนายเตรียมกลับไปเอสเตน่า เพราะที่นี้ไม่ปลอดภัยพอ ชาวแก๊ง
ทั้งหลายกำลังจะทำสงครามแย่งพื้นที่กัน ถ้าอยู่อาจโดนลูกหลง และอาจ
ต้องเสียค่าคุ้มครองเพิ่มมากขึ้น อย่าลืมนะที่นี้ไม่ใช่ถิ่นของเรา”

“ทำไมไม่ให้พวกผมตามไปคุ้มครองเจ้านายอีกทีละครับ”

“ฉันสั่งคำไหนก็คำนั้นสิอังเดร” คนเป็นนายสั่งเสียงห้วน ก่อนเดิน

เข้าไปด้านในของร้านเพื่อหาเสื้อผ้าสำหรับใส่ไปดินเนอร์กับอิชเบล ผู้หญิงหัวตื้อที่คิดจะลองดีกับเขา

หญิงสาวยังรู้จักเขาน้อยไป ในเมื่อไม่มีความจริงใจเข้าหาแต่แรก ก็อย่าหวังว่าจะเจอความจริงใจจากเขา และเกมก็เริ่มขึ้นแล้ว หกเดือนนี้จะมีแต่ความหวานที่อาบด้วยยาพิษ ร้ายมาก็ร้ายกลับ ฟิลิปโปบอกตัวเองแบบนั้นเมื่อเขาอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่ แต่ก็ยังเป็นลีโปรดนั่นคือลีน้ำตาลทองของเม็ตทราย

ฟิลิปโปขยับเสื้อผ้าหนึ่งสีน้ำตาลให้เข้าที่เมื่อเขาใช้มันเป็นเสื้อสูทสวมทับเสื้อเชิ้ตตัวในสีขาว สวมเข้ากับกางเกงยีนส์สีน้ำตาลใหม่ ส่วนรองเท้าเป็นบูทหนังสีดำ ใบหน้าคมเข้มของเขาสะอาดตาเพราะผ่านการโกนหนวดและเครามาอย่างเรียบร้อย

“เจ้านายจะไปไหนอีกครับ หล่อมากๆ เลย” อังเดรถามขึ้น

“ฉันจะไปทำงาน” คนเป็นนายเอ่ยเสียงเข้มทำหน้าดุเพราะไม่อยากโดนลูกน้องล้อเลียน

“งานอะไรครับ แต่งตัวหล่อ ฉีดน้ำหอมฟุ้งแบบนี้ น่าจะเป็นงานที่เสี่ยงอันตรายนำตุเลยนะครับ” โดมินิกพูดแห่อย่างมีความสุข เพราะนานหลายปีแล้วที่เจ้านายของเขาไม่เคยออกเดทกับสาวคนไหน นอกจากจะออกไปหาความสุขกับสาวโสดตามผับตามบาร์จากนั้นก็แยกย้ายไม่มีภรรยาผูกพันกับใคร

“ถ้าอยากรู้จักตามไปดูสิ ฉันเชื่อว่าพวกแกจะตามดูฉันแน่ๆ”

“เจ้านายพูดเปิดทางแบบนี้ พวกผมก็พร้อมจะทำตัวเป็นสายลับนะครับ” อังเดรรีบลุกขึ้น เพราะตามดูใครก็ไม่สนุกเท่าตามดูเจ้านายไปเดทกับสาวสวยในผับ

“ส่งลีสย์เจ้านายจะได้สละโสดก็คราวนี้ละมัง” โดมินิกกล่าวเสริม

“ลูกสาวของแก๊งเดอโรซาเซียวนะอังเดร โดมินิก งานนี้ฉันว่าไม่ง่าย” แซมมีเอ่ยขัดคอทั้งที่สายตายังอยู่กับเครื่องเล่นเกม

“ถ้าอย่างนั้นมาพินันกันใหม่ว่าเจ้านายเราจะกินน้ำตาหรือน้ำตาล
แทนข้าว” อังเดรกล่าวท้าทาย

ฟิลิปไปได้แต่ส่ายหน้ากับลูกน้องสามคนที่ต่างก็ถกเถียงและท้าทาย
กันอย่างสนุกสนาน เขาจึงเปิดประตูออกทางด้านหลังของร้านเพื่อจะใช้
รถยนต์ส่วนตัวขับไปปรับอิซาเบล ในมือของเขามีเป้ใส่เสื้อผ้าไปด้วย เขา
เชื่อมั่นว่าวันนี้หญิงสาวจะต้องแต่งตัวในชุดเซ็กซี่ชวนใจเพื่อยั่วให้เขาติด
กับดักให้ได้ แต่ไม่เป็นไร เขามีวิธีแก้

ร่างเพรียวระหงของอิซาเบลอยู่ในชุดเดรสราตรีสีดำสายเดี่ยวสั้น
เหนือเข่า เป็นผ้าเนื้อนุ่มปกดินเม็ดเล็กทั่วทั้งชุด ชายกระโปรงพลิ้วไหวยาม
หมุนตัวไปมาอยู่หน้ากระจก โบหน้าสวยหวานระบายนไปด้วยรอยยิ้ม
เปี่ยมสุขยามนึกถึงคู่เด็ดที่เธอเฝ้ารอมานาน อยากรู้เหลือเกินว่า เขาจะแต่ง
ชุดไหน ในเมื่อเขาชอบแต่งตัวด้วยชุดง่ายๆ เช่นกางเกงยีนส์กับเสื้อยืด
คอวีสีขาวและเสื้อหนังสีทราาย

“คุณหนูคะ คุณฟิลมาแล้วค่ะ คอยอยู่ตรงโถงห้องรับแขก”
หญิงแม่บ้านยื่นรายงานอยู่ตรงหน้าประตู

“โอเค ขอบใจ” อิซาเบลหมุนตัวไปมองตรงหน้ากระจกอีกครั้ง เพื่อ
ดูความเรียบร้อยของเสื้อผ้าหน้าผม เธอยิ้มให้ตัวเอง จากนั้นเดินแกมวิ่ง
ออกจากห้องพร้อมกระเป๋าถือใบเล็ก ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าเธอต้องทำตัวให้
เซ็กซี่ จำได้ว่าเขาติดใจอิซซึหญิงสาวลึกลับเอามากๆ เพราะฉะนั้นเกมแรก
ในคืนนี้ก็คือ เธอต้องหลอกให้เขาหลงรักสาวลึกลับคนนั้นให้มากที่สุดก่อน
แล้วค่อยเปลี่ยนมาเป็นอิซซึเด็กแก่แดดคนเดิมของเขา

ฟิลิปไปงยหน้าชั้นมองไปยังบันไดไม้ที่โค้งเป็นรูปครึ่งวงกลมมาจาก
ชั้นบน ร่างเพรียวระหงก้าวเดินด้วยท่วงท่าของนางแบบมืออาชีพ ที่เดิน
ทิ้งสะโพก ทิ้งสายตายั่ววนชวนให้หลงใหล กลิ่นน้ำหอมที่เขาชื่นชอบไชย
มาต้องจุมุกจนเขาเพลอสุดเข้าปอดลึกด้วยความสดชื่น ดวงตาคมกริบ
ทอดมองอิซาเบลอย่างไม่วางตา เขายอมรับว่าหญิงสาวเป็นคนสวยมาก

สวยแบบตุ๊กตากระเบื้องเนื้อดีที่เต็มไปด้วยความซึ้งที่เราร้อน นี่แม่คุณงัดไม้เด็ดเพื่อจะเอาชนะใจเขาให้ได้อย่างนั้นหรือ?

“คืนนี้คุณหนูสวยมาก” ร่างสูงเอ่ยชมอย่างจริงจัง

“จริงหรือคะ” คนถามเผยรอยยิ้ม มันเป็นยิ้มที่ออกมาจากความรู้สึกของหัวใจ มันจึงส่งประกายไปถึงดวงตาคู่สวยหวาน จนฟิลิปโปนี่ก็ไปถึงความงามของแสงแรกจากดวงอาทิตย์ งามยิ่งกว่าพระจันทร์คืนวันเพ็ญสว่างสดใสยิ่งกว่าดวงดาวหลายพันหลายหมื่นดวงบนท้องฟ้า จริงสินะ ถ้อยคำนี้เขาเคยนึกชมหญิงสาวลึกลับตอนเจอกันครั้งแรกในร้านมิสเตอร์ซัพพอร์ต ไม่นึกเลยว่าจะกลายเป็นคนคุ้นเคยตั้งแต่สมัยเขาเป็นหนุ่มวัยรุ่น

“ผมเข้าใจแล้วนะคำว่า แถวบ้านไม่มีใครชมคุณหนูให้ไฉน”

“เข้าใจยังงั้นหรือคะ” ร่างเพรียวระหงยังหมุนตัวไปมาเพื่ออวดเรือนร่างและความงามให้กับผู้ชายในฝันของเธอได้ชื่นชมอย่างเต็มที่

“เพราะไม่มีใครกล้าชมคุณหนูมากกว่า”

อิซาเบลหัวเราะเสียงใสก่อนก้าวมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าร่างสูงใหญ่

“ฟิลิปโปหนวดด้วยหรือ” คนต้องตอบเลยยกมือขึ้นคลำสองข้างแก้มที่ขาวสะอาดและเหลือไว้เพียงไรชนสีเขี้ยวจาง

“ก็มันถึงเวลาต้องโกน” จริงๆ แล้วเขาก็ไม่รู้คิดอย่างไรเหมือนกัน รู้แต่ว่าควรจะโกนเพื่อให้ดูสะอาดตาสำหรับพาคณหนูของบ้านเดอโรซาออกไปดินเนอร์

“ไปหรือยังคะ หนูอยากรู้ว่าฟิลิปโปจะไปร้านไหน”

“แต่ผมอยากให้คุณหนูเปลี่ยนเสื้อผ้า” มือหนาจับมือเรียบบางมาคล้องกับแขนของตัวเองแล้วพาก้าวเดินลงมาถึงรถยนต์สปอร์ตสี่เทควันบูห์รี่

“หมายความว่ายังไง ชุดนี้ไม่สวยพอหรือ” ถามแล้วก็หมุนตัวดูความเรียบร้อยอีกครั้ง

“สวย แต่มันจะเป็นเป้าให้คนตาม อย่าลืมนะตอนนี้ชาวแก๊งกำลัง

“จ้องจะทำร้ายฝ่ายตรงข้ามอยู่ตลอดเวลา” พิลิปโปเปิดประตูรถด้านหลังจนกว้าง

“เสื้อผ้าอยู่ในเบาะ ผมเตรียมมาให้ เปลี่ยนซะ”

“แต่ชุดนี้!”

“หรือจะดินเนอร์อยู่ในบ้าน”

“ฟิลนะ” อีซาเบลหน้ามึน จัดแจงจะกระแทกเท้า แต่พอพิลิปโปยกนิ้วขึ้นสายไม่เห็นด้วย ทำให้เธอต้องยอมขึ้นไปนั่งบนเบาะด้านหลัง

“คุณหนูมันใจในความสวยของตัวเองหน่อยสิครับ ต่อให้ชุดหรู ชุดแพงแค่ไหน ถ้าคนใส่ไม่สวยพอที่จะดึงดูดสายตาทานหนุ่มๆ เอาไว้ได้ ก็ไม่มีประโยชน์หรอก”

“แต่เนิรเราจะไปดินเนอร์นะ ทำไมฟิลไม่สั่งให้ลูกน้องคุณพ่อตามประกบล่ะ”

“คุณหนูอยากไปดินเนอร์ในขณะที่มีลูกน้องล้อมรอบโตะถึงสี่ห้าคน เหนือ” คำถามนั้นทำให้อีซาเบลต้องเปิดเบาะหยิบชุดออกมามากี่ชุด ในตอนที่พิลิปโปก็ทำหน้าที่ขับรถ ใบหน้าของเขาเจือรอยยิ้มเพียงนิด พอใจที่หญิงสาวยอมทำตาม ทำให้เขาค่อยหายใจโล่งอก เพราะไม่อยากจะเห็นความงามเฉิดฉายที่มันจะทำให้จิตใจของเขาไม่เข้มแข็งพอ เขาไม่อยากจะเป็นผู้แพ้ในเกมนี้ หรือแม้แต่ผู้ชายเขาก็ไม่อยากจะแพ้ เพราะเขามีหน้าที่ต้องดูแลทายาทคนเดียวของอัลแบร์โตมากกว่า

“เสื้อมีชุดหลัง กางเกงยีนส์ ชุดเหมือนจะไปซื้อมอเตอร์ไซค์เล่นเลย” อีซาเบลหยิบเสื้อกับกางเกงดูด้วยความพอใจ เพราะมันเป็นเสื้อยืดเอวลอยกับกางเกงยีนส์ จากห้องเสื้อดังของปารีส

“มันปลอดภัยสำหรับคุณหนูครับ”

“สงสัยว่าครึ่งต่อไปถ้าเรานัดกันอีก หนูคงต้องใส่แต่เสื้อยืดกับกางเกงยีนส์ใช่ไหม” คนถามจัดแจงรัดเข็มขัดที่อยู่ตรงแถวด้านข้างของชุดจนสุด ก่อนจะสวมเสื้อยืดทับลงไปโดยไม่มีเสื้อใน จากนั้นจึงดึงชุดลง

จนสุดท้ายทำแล้วสวมกางเกงยีนส์ขึ้นจนเสร็จเรียบร้อยภายในเวลาไม่นาน
“สวมเสื้อทับด้วยครับ” พิลิปไปที่ทำหน้าที่ขับรถต้องร้องเตือนทั้งที่
เขาไม่ได้หันไปมอง หรือแม้แต่จะปรายตามองทางกระจกหลังอย่างมี
มารยาท

“ฟิลกลัวอะไรหรือ” คนถามป็นขำมเบาจากด้านหลังมานั่งเคียง
ตรงเบาะด้านหน้า โดยที่ยังไม่ยอมสวมเสื้อตามคำบอกของผู้ชายในฝัน
ทำให้เห็นเนินอกอวบภายใต้เสื้อยี่ห้อราคาแพงที่สั้นแคคืบ และทรงอวบ
ก็พลิวไหวตามแรงขยับเขยื้อนของร่างกายเมื่อมันปราศจากเสื้อชั้นใน
ห่อหุ้ม จนฟิลิปไปนึกหงุดหงิดที่เขาหยิบเสื้อตัวนี้มาเพื่อหญิงสาว โดย
ไม่ทันนึกว่ามันจะเ้ายวนมากกว่าเดิม

“ผมไม่อยากให้คนอื่นมองคุณหนู บอกตรงๆ ว่าผมทวง” คำพูดนั้น
ทำให้โอชาเบเลี่ยมกว้าง เธอรีบหยิบเสื้อหนึ่งสีน้ำตาลมาสวมทับ ในขณะที่
ฟิลิปไปลอบถอนหายใจกับคำพูดของเขา เพราะจริงๆ แล้วเขาแค่ต้องการ
จะให้หญิงสาวสวมเสื้อ เพราะถ้าบอกดีๆ ก็คงจะไม่ทำตาม

“ว่าแต่เราจะไปไหนกัน”

“จะพาไปดูดาว”

“แถวไหน แถวหมู่หิวนะ”

“ผมแวะซื้อของกินติดมาด้วย พวกเบอร์เกอร์ น้ำอัดลม ผลไม้แล้ว
ก็ขนมขบเคี้ยว” คนพูดมองตรงไปยังถนนเบื้องหน้าที่เล่นนอกห่างจาก
ตัวเมืองลาสเวกัสออกไปทุกที ป้ายบอกทางไปเรตรีอคแคนยอน สถานที่
ท่องเที่ยวที่อยู่ไม่ไกลจากตัวเมืองลาสเวกัสมากนัก

“โห มาเรตรีอคแคนยอนเลยหรือ”

“ไม่ถึงหรอก มันมีจุดชมเมืองอยู่จุดหนึ่ง คนไม่ค่อยรู้จัก เพราะเขา
ไม่ได้ประกาศ แต่ผมชอบแวะมาบ่อยๆ”

“แต่มันมืด”

“ถ้าไม่มีดแล้วจะเห็นดาวหรือ” เจ้าของรถตอบกลับหัวเราะ ก่อนจะ

จอตลอดตรงเนิ่นเขาเล็กๆ เขาจุดป้อมตรงด้านข้างของประตูคนขับ จากนั้น
หลังคาของรถสปอร์ตคันหรูก็เลื่อนออกไปจนสุด ลมธรรมชาติลอยมา
ปะทะผิวกายพร้อมกับกลิ่นฝนที่ลอยมาจากที่ไกลๆ

“ว้าว สวยจัง” อิซาเบลมองไปยังแสงไฟระยิบระยับจากเมืองลาสเวกัส
ด้านล่าง มันสว่างไสวไปทั่วสมกับชื่อเมืองที่ไม่เคยหลับ

“ดูข้างบนดีกว่า” เสียงทุ้มบอกขึ้นทำให้ร่างเพรียวระหงต้องแหงนขึ้น
มองบนท้องฟ้าสีเทาเข้ม ปรากฏแสงจากดวงดาวหลายพันหลายหมื่นดวง
ส่องสว่างราวกับใครทำเพชรเม็ดเล็กหล่นกระจายเกลื่อนอยู่บนผืนผ้า
ขนาดใหญ่

“สวยจังเลยคะ”

“ผมชอบขึ้นมาดูเมืองบนนี้ นอนดูดาวไปเรื่อยเปื่อย”

“สวยคะ เป็นสถานที่ดินเนอร์ที่หนูจะนำไปอีกนานเลย” หญิงสาว
หันมายิ้มด้วยอย่างอ่อนหวาน

“ลงไปดูข้างล่างกันเถอะ” ร่างสูงใหญ่ลงจากรถ เขาเดินอ้อมมาเปิด
ประตูให้คุณหนูของตระกูลเดอโรซาลง จากนั้นพาเดินมายังกระโปรง
ด้านหน้าของรถแล้วอุ้มจับหญิงสาวขึ้นนั่ง ก่อนจะเดินกลับไปหยิบของกิน
กับเครื่องดื่มถือกลับมาให้คู่เด็ดที่ดูจะหลงใหลความงามของดวงดาวบน
ท้องฟ้าเป็นอย่างมาก

“น้ำอัดลมหรือกาแฟ”

“เบียร์ไม่มีเหรอคะ”

“ไม่มี ผมไม่ได้ซื้อมา เพราะต้องขับรถ” คนพูดเปิดขวดน้ำอัดลมให้
หญิงสาวจนถึงมือ ก่อนจะเปิดของตัวเองแล้วถือรอ ทำให้อิซาเบลต้องชน
ขวดด้วย

“เพื่ออะไรดีคะ”

“เพื่อนายท่านดีที่สุดในที่สุด”

“ก็ได้คะ เพื่อคุณพ่อ” มือเรียวบางชนขวดด้วยก่อนจะยกขึ้นดื่มไป

อีกใหญ่

“หนูชอบคุณฟิลมากเลยนะที่พามาดูดาวตรงนี้ มันสวยมากเลย”
บอกแล้วก็เหงนงยขึ้นมองไปบนท้องฟ้าอีกครั้ง

“ใช่ สวย ผมชอบแะมาดูบ่อยๆ” ร่างสูงขยับขึ้นไปนั่งบนกระโปรงรถ
เช่นกัน

“แล้วเวลาที่ฟิลไม่ได้มาที่ลาสเวกัสละ ฟิลดูที่ไหน”

“มันขึ้นอยู่กับว่าตอนนั้นอยู่ที่ไหนมากกว่า”

“ตอนที่ฟิลไปจากเดอโรซา ฟิลคิดถึงหนูบ้างไหม” คนถามยก
ขวดน้ำอัดลมขึ้นดื่มจนหมดขวดเพื่อรอคำตอบ เพราะสำหรับเธอแล้ว
ไม่เคยลืมเขาได้เลยสักวินาทีเดียว ถึงต้องดั้นด้นตามหา เธอยอมรับว่า
ใช้เงินของพ่อไปมาก เพื่อจะตามหาผู้ชายคนที่ทำร้ายหัวใจเธอให้เจอ ตาม
เขากลับมาซดใช้ในเรื่องที่เขาทำให้หัวใจของเธอเป็นแผลฉกรรจ์ ตอนนั้นเธอ
เจอเขาแล้ว ยอมรับว่าเธอต้องเสียดาย เสียดายเพื่อจะได้หัวใจของเขามา
ครอบครอง ยังไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้างนับจากนี้ แต่เธอก็บอกตัวเอง
ทุกครั้งว่า ครั้งนี้เธอจะต้องชนะ

“อยากฟังความจริงหรือความเท็จล่ะ”

“หนูเจ็บมาเยอะแล้ว ถ้าจะโดนเบตาดีนรวดสตกๆ อีกสักครั้ง มันก็
คงไม่มีอะไรต้องกลัวละมั้ง” อีซาเบลบอกเสียงขึ้น

“หิวไหม ผมมีเบอร์เกอร์มาด้วย”

“ฟิล!” น้ำเสียงที่เรียกเริ่มหึ่งดหึงเพราะชายหนุ่มเลือกที่จะเปลี่ยน
เรื่องคุย

“บางครั้งความจริงมันก็ไม่ได้ช่วยให้อะไรๆ ดีขึ้นนักหรอก” ร่างสูง
จัดแจงแกะกระดาษห่อแฮมเบอร์เกอร์ออกเพียงครึ่ง จากนั้นส่งให้หญิงสาว
ที่หน้าอ้งง

“ไหนว่าหิว” เขาถามเพราะอีซาเบลไม่ยอมรับแฮมเบอร์เกอร์ที่แกะ
ส่งให้

“บางครั้งหนูก็อยากฆ่าฟิลให้ตายเลยนะ”

“คุณหนูฆ่าผมไม่ลงหรอก” บอกแล้วก็ยื่นแฮมเบอร์เกอร์ให้จนถึงปาก

“มันใจขนาดนั้นเลย” ถ้ามแล้วก็จับแฮมเบอร์เกอร์เข้าปากเคี้ยว ก่อนที่คนป้อนจะกัดแฮมเบอร์เกอร์ชิ้นเดียวกันนั้นเข้าปากเคี้ยวเช่นกัน

“ครับ”

“หนูเกลียดคำว่าครับของฟิลมากที่สุด”

“ครับ”

“ฟิลนะ!” อิซาเบลต่อว่าด้วยน้ำเสียงกระพืดกระเพียด เธอตีมือไปตามแขนตามแก้มอกล่าด้วยความหงุดหงิด เพราะดูเหมือนว่าเธอจะเอาชนะเขาไม่ได้เลยสักนิด แต่คนถูกตีกลับกัดเคี้ยวแฮมเบอร์เกอร์จนหมดก่อนจะตามด้วยน้ำอัดลมที่เหลือติดอยู่ครึ่งขวด

“คนตะกละ ูกซ่อมขนาดนี้ยังไม่รู้สึกอีก” ร่างเพรียวระหงขยับตัวลงจากหน้ากระบะไปรงรถ ก่อนจะถูกรั้งต้นแขนไว้มัน

“ผมต่อให้ก่อน”

“หมายความว่ายังไง” คนถามถูกรั้งให้เข้ามาอยู่ในอ้อมกอด

“เพราะผมจะซ่อมคุณหนูด้วยวิธีนี้” ฟิลิปโป้โน้มใบหน้าลงไปแนบชิดปากหยักประกบปิดไม่ให้หญิงสาวได้ต่อว่าอีก เขาส่งความเร่าร้อนไปกับลิ้นหนาที่เกี่ยวกระหวัดดูดดมจนร่างเพรียวระหงอ่อนระทวยอยู่ในอ้อมแขน

“ฟิล”

“ขอปให้ซ่อมวิธีนี้ใหม่”

“ถ้าบอกว่าขอปล่ะ” คนถูกจูบลอยหน้าลอยตาถาม แก้มสองข้างแดงเรื่อ แม้แต่ปลายจมูกแหลมเล็กก็ยิ่งแดงก่ำทำให้ฟิลิปโป้ต้องบีบด้วยความมันเขี้ยว

“เจ็บนะ”

“มา ผมจูบให้หายเจ็บเอง” ร่างสูงจัดแจงโน้มใบหน้าลงแนบชิดอย่าง

ติดใจในกลิ่นกายสาวที่หอมกรุ่น กลีบปากอิมเต็มก็หวานหอมเสียจนเขา
อดใจไม่ไหว ต้องขอชิมซ้ำ แล้วก็บอกตัวเองว่าให้ระวังใจตัวเองไว้ให้ดี
เขาจะต้องไม่หลงรักกระต่ายป่าแสนปราดเปรี้ยวตัวนี้อย่างเด็ดขาด

“ฟิล” อีซาเบลเอ่ยเรียกเสียงแผ่วด้วยความวาบวามกับสัมผัสบน
ปลายลิ้นที่เกี่ยวกระหวัดอยู่ในโพรงปากของเธอ โอ จูบของเขาช่างเร้าร้อน
ชวนให้เธออยากพลิกกายให้เขาเซยชมเสียเหลือเกิน แต่ยังก่อน เธอจะไม่ให้
เขาได้อะไรจากเธอง่ายๆ และที่สำคัญ มันจะทำให้เธอแพ้ใจตัวเองอีกครั้ง
เธอต้องไม่หลงรักเขาแบบหัวปักหัวปำอีกแล้ว

“หอมเหลือเกิน” ฟิลิปไปกระซิบชมอยู่ตรงกลีบปากก่อนผละออก
แล้วเอนตัวลงนอนบนหน้ากระโปรงรถ เขาสอดแขนหนุนศีรษะของตัวเองแล้ว
แหงนงเข้ขึ้นไปมองดวงดาวบนท้องฟ้า

“เวลาฟิลดูดาว ฟิลคิดถึงอะไรเธอ” คนถามเอนตัวลงนอนเคียงทำ
ให้ฟิลิปไปต้องยื่นแขนให้หนุนต่างหมอน

“คิดถึงว่าบนดาวดวงนั้นมีใครอยู่บ้าง แล้วจะมีใครนอนมองกลับมา
ยังโลกของเราบ้าง แล้วคุณหนูละ เคยนอนมองดาวบนท้องฟ้าแบบนี้ไหม”

“มอง แล้วหนูก็ถามดวงดาวเหล่านั้นว่าเห็นฟิลบ้างไหม ถ้าเห็น
ก็ช่วยบอกให้เขากลับมาหาหนูหน่อย”

“แล้วคุณหนูบอกดาวดวงไหนเธอ ถึงหาผมเจอ” ฟิลิปไปจูบลงบน
กลุ่มผมนุ่มเหมือนแพรไหมอย่างอ่อนโยน

“ไม่รู้สิ เพราะดาวบนนั้นมันเยอะมากเลยนะ หนูเลยไม่รู้ว่าจะดาวดวง
ไหนช่วยหนู” อีซาเบลหัวเราะเสียงใสก่อนขยับตัวลุกขึ้นนั่ง ทำให้ฟิลิปไป
ต้องลุกตามเขาเซยคางมนให้หันมาหา มองสบดวงตาคู่สวยหวานอย่าง
หลงใหล

“รู้ไหม ดาวบนท้องฟ้าโน่น สวยสู้ดาวสองดวงตรงนี้ได้เลยสักนิด”

“ถ้าอย่างนั้นก็ดาวคู่นี้ที่หาฟิลเจอก็แล้วกัน”

“ถ้าอย่างนั้นผมให้รางวัล” เรียวปากหยักจุมพิตลงบนเปลือกตาอย่าง

อ๋อนโยน

ปิ่น ปิ่น

เสียงกตแตรดังขึ้นถึงสองครั้งทำให้คนทั้งสองถึงกับสะดุ้งก่อนจะหันไปมอง ไฟสีแดงบนหลังคารถหมุนสว่างวาบ พร้อมกับไฟฉายขนาดใหญ่ก็ส่องสว่างมายังจุดที่ชายหนุ่มหญิงสาวกำลังสนทนาด้วยภาษากาย

“สองคนนั้น มาทำอะไรอยู่ตรงนี้” เจ้าหน้าที่สายตรวจจลงจากรถแล้วเดินเข้าไปหา ทำให้ฟิลิปป์ต้องกอดประคองร่างเพรียวระหงเอาไว้มันแล้วกระซิบบอก

“ผมจัดการเองนะ ینگๆ ໄວ້”

ศัตรูหมายเลขหนึ่ง

“เราออกมาดินเนอร์กันครับ” พิลิปไปถูกลงจากหน้ากระโปรงรถ ก่อนประคองให้หญิงสาวลงตาม

“ดีมเบียร์หรือเหล้าหรือเปล่า รู้กฎหมายดีใช่ไหมว่าเมาไม่ขับนะ” คนถามฉายไฟไปมา

“ไม่ได้ดื่มครับ เรามีแต่น้ำอัดลม” ร่างสูงเดินไปหยิบกระป๋องน้ำอัดลม ที่วางตั้งอยู่ตรงหน้ากระโปรงรถ นำมาให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดู

“อ้อ โอเค ถ้าอย่างนั้นผมแนะนำให้ออกจากตรงนี้จะดีกว่านะ เพราะ แถวนี้เมื่อหลายเดือนก่อนมีผู้หญิงโดนซ้อมจนไปตายที่โรงพยาบาล ผมไม่อยากให้มีคดีแบบนี้เกิดขึ้นแถวนี้อีก”

“ครับ ถ้าอย่างนั้นผมกับคนรักขอตัวนะครับ”

“เชิญ ผมก็มาตรวจตราตามหน้าที่นั่นแหละ”

“ครับ ไปกันเถอะอิซซี่” ร่างสูงรั้งข้อมือเรียบบางให้เดินไปขึ้นรถก่อน ขับพาออกจากบริเวณนั้น

“ผมขอโทษนะ” พิลิปไปเอ่ยเสียงทุ้ม พลังเหยียบคันเร่งตามกำหนด

เพราะไม่อยากใช้ความเร็วเกินอัตรา เกรงว่าจะถูกเรียกอีกครึ่ง

“ขอโทษเรื่องอะไร”

“ก็เรื่องเมื่อกี้นี่ไง ลืมไปว่ามันเป็นสถานที่เปลี่ยว ไม่ควรพาคุณหนู มาตรงนี้ด้วยซ้ำ”

“ขอโทษทำไม พิไลไม่ผิด แล้วหนูก็ชอบด้วยที่พิไลบอกตำราจว่าหนู เป็นคนรัก”

“แล้วจะให้บอกแบบไหน ถ้าบอกว่าผมเป็นบอดีการ์ด ผมก็อาจโดน คั่นตัวก็เป็นได้ ทีนี้ก็เรื่องใหญ่เลย” คนพูดยังทำหน้าที่ขับรถไปข้างหน้า อย่างไม่เร่งร้อน

“พวกปืนมาก็กระบอกคะ” คนถามโบหน้ายิ้มละไมยามรอคำตอบ จากคนที่ละลายตาจากถนนมาคุยกับเธอ

“ถ้าปืนพกประจำกายก็กระบอกเดียว แต่กระบอกนี้โชว์ไม่ได้ เพราะ อาจโดนข้อหาอนาจาร” เจ้าของปืนพูดหน้าตาเฉย ในขณะที่อืสาเบล หน้าแดงก่ำพลางทุบแขนเขาอย่างหมั่นไส้

“คนบ้า”

“จะไปแหวะที่ไหนต่อไหน ยังไม่เที่ยงคืนเลย” คนถามปรายตาดูนาฬิกา เพราะมันเป็นเวลาแค่สี่ทุ่ม เลยคิดว่ายังไม่ตึกเกินไปที่จะเด็ดกันที่อื่นต่อ

“อยากเดินเล่นในเมืองได้ไหมคะ”

“ได้สิครับ” พิไลไปขับรถมุ่งหน้าไปยังถนนเส้นหลักของเมือง เขา เอารถเข้าไปจอดยังตัวอาคารโรงแรมเดอโรซาซึ่งเป็นอสังหาริมทรัพย์ในเครือ ของอัลแบร์โต จากนั้นพาลูกสาวเจ้าของโรงแรมเดินไปตามเส้นทางของ ถนนที่คลาคล่ำด้วยนักท่องเที่ยวหลายหมื่นชีวิตที่เหมือนจะไม่มีใคร ยอมหลับยอมนอน เพราะแสงสีที่จัดแสดงอย่างตื่นตาตื่นใจของโรงแรม ต่างๆ มันทำให้ถนนเส้นนี้ไม่เคยหลับ และยังเดินมาถึงส่วนจัดแสดงน้ำพุ ของโรงแรมวาเลนติโนที่ใหญ่โตอลังการด้วยแล้ว ผู้คนก็ยิ่งเยอะเพื่อจะรอดู น้ำพุเรียงระบำกับเสียงดนตรี

“ฟิล ตอนนี้น่าตาซาบายดีไหม” อยู่ๆ อีซาเบลก็ถามขึ้น เมื่อนึกถึงหญิงสาวคนหนึ่งที่เธอเคยทำตัวเป็นพลเมืองดีเข้าไปช่วยเหลือ เพราะในตอนนั้นเธอแอบตามดูการทำงานของฟิลิปโป โดยที่เขาไม่รู้ตัว

“สบายดี”

“แล้วเขาอยู่กับคุณวาเลนตีโนหรือเปล่า”

“คุณวาเลนตีโนยังติดพันกับนจากองค์กรมัตเวย์อยู่ครับ”

“พันกับนจากองค์กรมัตเวย์เป็นยังไงเธอ”

ฟิลิปโปไม่ตอบพลางแต่ะหลังพาเดินออกจากบริเวณนั้น

“ไปทางโน้นดีกว่า”

“ฟิลนะ ตอบหน่อยไม่ได้เหรอ หนูอยากเจอหน้าตาซาเนะ เธอน่ารักดี พาไปหาหน่อยได้ไหม”

“ไม่ได้ ห้ามยุ่งเลยนะครับ” ร่างสูงสั่งเสียงเข้มขึ้นมาทันที

“ทำไมต้องทำเสียงดุด่าด้วย”

“ก็เพราะว่าผมหมดหน้าที่จากตรงนั้นแล้ว ไม่มีสิทธิ์ไปยุ่งอีก คุณหนูก็เหมือนกัน ห้ามวุ่นวายกับองค์กรนี้เด็ดขาดนะ”

“ไม่ยุ่งหรอก หนูวุ่นกับฟิลคนเดียวก็พอแล้วค่ะ” อีซาเบลตอบเสียงหวานพลางยิ้มประจบเอาใจ ทำให้ฟิลิปโปนึกหมั่นไส้จึงบีบปลายจมูกเล่นเบาๆ

“ฟิลนะ ทำไมไม่ชอบบีบจมูกหนูตลอดเลย นี่ดีนะหนูไม่ได้เสริม ไม่งั้นคงเบี้ยวไปแล้ว”

“จะเสริมทำไม แบบนี้ก็สวยดีอยู่แล้ว”

คนถูกชมยิ้มหวาน ยกมือขึ้นเกาะแขนลำเดินเบียดผู้คนบนถนนอย่างมีความสุข

“ฟิลซื้อเบียร์กินกันไหม”

“ไม่ได้ เมื่อกี้ตำรวจก็เตือนอยู่ว่าเมาไม่ขับ แต่ถ้าอยากกินไอติม ผมจะซื้อให้”

“หนูไม่ใช่เด็กแล้วนะ ที่จะเอาไอติมมาล่อ ขอเปลี่ยนเป็นกาแฟได้ไหมคะ”

“กินกาแฟตอนนี้ แล้วจะได้นอนเมื่อไร” แม้จะไม่เห็นด้วย แต่ร่างสูงก็ยอมพาเดินไปยังร้านกาแฟชื่อดังที่มีหลายสาขาและแต่ละสาขาก็ห่างกันแค่ถนนกัน

“หนูกะไม่นอน กะจะอยู่กับฟิลจนถึงเช้าเลย”

“ผมยังไม่ได้บอกว่าจะอยู่ถึงเช้า แล้วผมก็บอกนายท่านไว้ว่าจะพาคุณหนูกลับไม่เกินเที่ยงคืน ถ้าเป็นแบบนี้ก็ไม่ต้องกิน กลับเลยดีกว่าไหม” เสียงพูดหัวนัยบ่งบอกถึงความหงุดหงิดอย่างชัดเจน

“ฟิลนะ บ่นเป็นคนแก่ไปได้ จริงสิ ปีนี้ฟิลอายุเท่าไรแล้วหรอ” อีซาเบลยิ้มล้อเลียนเมื่อเห็นคนตัวโตทำหน้าบูด

“เราละ อายุเท่าไร”

“ก็โตพอที่จะมีสามีได้แล้วละคะ” คำพูดนั้นทำให้เธอโดนผลักศึรชะเบาๆ

“ยังแก่แดดไม่เลิกนะ”

“ก็หนูพูดเรื่องจริง อู๊ย นั่นตู้โทรศัพท์แบบเก่า ไปโทร.กันคะ” ร่างเพรียวระหงดิ่งแขนล่าให้เดินแกมวิ่งไปยังตู้โทรศัพท์รุ่นเก่าลักษณะสูงโปร่งทาบขอบไม้สีแดง ผงทั้งสามด้านและประตูทางเข้าด้านหน้าเป็นกระจกใสแบ่งเป็นช่องสี่เหลี่ยมตารางยาวหกช่อง ภายในตู้มีเครื่องโทรศัพท์แบบรุ่นเก่าคือต้องใช้ไขนิ้วจิ้มลงในช่องแล้วหมุน

“ฟิลเคยเล่นโทร.หาตัวเองไหม”

“ไม่ชอบ”

“แต่หนูชอบ มาเล่นกัน” อีซาเบลดึงร่างสูงให้ก้าวเข้าไปในตู้โทรศัพท์ด้วยกันกับเธอ แล้วหยิบหูโทรศัพท์ขึ้นแนบหูพลาถหมุนตัวเลขถึงตัวเองจนครบ แต่ไม่ได้หยอดเหรียญ มีฟิลิปโปยื่นมองพลาถสายหน้าในความเป็นเด็กไม่รู้จักโต

“หนูจะโทร.ไปหาอิช่าเบลตอนลิปชวบ”

“จะโทร.ทำไม”

“คอยฟังนะคะ” หญิงสาวทำท่ารอฟัง ใบหน้าของเธอระบายไปด้วยรอยยิ้มเหมือนกับในดวงตาที่ส่องประกายสดใสอย่างเห็นได้ชัด

“อิชี่เธอ เธอเองนะ อิชี่ตอนอายุสี่สิบสอง เราโทร.มาบอกว่าเราตามเจอตัวฟิลแล้ว เธอไม่ต้องร้องไห้แล้วนะ เราสัญญาว่าจะไม่ให้เขาหนี...” อิช่าเบลยังพูดไม่ทันจบ โทรศัพท์เครื่องนั้นก็ถูกกดตัดสายแล้วโดนแย่งไปวางไว้ที่เครื่อง

“ฟิล ทำไมล่ะ หนูยังโทร.ไม่เสร็จเลย”

“เพื่อจើ”

“ฮี่ ฟิลไม่รู้หรือกว่าอิชี่ตอนอายุลิปชวบร้องไห้หนักแค่ไหน”

“เธอ อ้ออย่างนั้นผมจะโทร.บ้าง” มือหนาหยิบหูโทรศัพท์ขึ้นมาแล้วหมุนตัวเลขจนครบ เขาทำท่ารอฟังเพียงครู่เดียวก่อนพูดไปว่า

“ฟิลเธอ ฉันฟิลิปไปตอนอายุสามสิบสองนะ นายจำยายเด็กแก่แดดที่ชอบทำผมถักเปีย ตัวผมมๆ ยาวๆ เล่นซนเหมือนลิงได้ไหม เออ คนที่พยายามขอเฟสตัดศิษจากฉันนั่นแหละ ตอนนี่โตเป็นสาวแล้ว สวยด้วย แต่ยังแก่แดดแก่ลมเหมือนเดิม ที่สำคัญดันตามเจอตัวฉันอีก ฉันว่านายควรหาที่ซ่อนตัว...” ฟิลิปไปยังพูดไม่ทันจบ มือเรียวยาวก็กดตัดสายทิ้งแล้วแย่งหูโทรศัพท์ไปวางไว้บนเบ้นตามเดิม

“รีบตัดสายทำไม ผมยังพูดไม่จบ” ถ้ามแล้วก็รี้งร่างเพรียวระหงมาแนบชิดเขา ยังยื่นพิงหลังอยู่ในตู้โทรศัพท์ด้วยกัน

“หนูไม่ยอมให้ฟิลตอนโน้นรู้ว่าในที่สุดหนูตามตัวฟิลเจอ”

“เป็นเอาหนังกะ มันก็แค่เกมสนุกๆ เองนะคุณหนู” คนพูดได้มีมือลงบนกลีบปากอิมเต็มสีชมพูระเรื่อ

“แต่หนูอยากให้เห็นเป็นจริง ตอนนี้อย่าเป็นไปไม่ได้ หนูจะโทร.ไปถามอิชี่ในอนาคต อยากรู้ว่าอิชี่จะทำให้ฟิลอยู่ด้วยสำเร็จไหม”

“ถ้าเราทำปัจจุบันให้ดี อนาคตก็จะดีเองไม่ใช่หรือ” ถามแล้วก็ก้มลง
แนบรีวยปากหยักลงบนปากลิ้นชมพู เขาบดเบียดและเล็มจนกลีบปาก
เผยอเปิด แล้วส่งลิ้นร้อนเข้าไปเกี่ยวกระหวัดดูดดุนปลอบประโลมไม่ให้
อิซาเบลในวัยยี่สิบสองต้องคิดมากเพราะอนาคตไม่มีความแน่นอนเลย
สักนิด

“แต่ฉันไม่เห็นด้วย” อัลแบร์โตเอ่ยเสียงเรียบกับผู้เป็นน้องชายถึง
การปรึกษาหารือในการต่อสู้กับทางการที่ทำให้ฐานะการเงินของเดอโรซา
ย่ำแย่ลง และการทำสงครามแย่งชิงพื้นที่ธุรกิจค้าเหล้าเถื่อนกับแก๊งเดย์ไก้
ที่กำลังแย่งลูกค้าด้วยการข่มขู่ และลดราคาค่าคุ้มครองตัดหน้าแก๊งเดอโรซา
ของเขาอย่างทำทนาย

“แต่เรากำลังเสียพื้นที่มากขึ้นนะ แล้วตำรวจก็กวนมากกว่าเดิมด้วย”
โรเบอร์โตแย้งอย่างไม่เห็นด้วยกับความคิดของพี่ชายที่จะให้มีการเจรจา
เพื่อหาวิธีทำมาหากินร่วมกันอย่างปกติสุข

“แต่ฉันก็ไม่เห็นด้วยที่จะจัดการวิธีขึ้นเด็ดขาด แก่ต้องอย่าลืมนะว่า
ขนาดวาเลนติโนยังอยู่ในลาสเวกัสไม่ได้ แล้วแก๊งเราจะไม่โดนกวาดล้าง
ตามได้ยังไง”

“ไอ้วาเลนติโนมันหลงผู้หญิงจนโง่หัวไม่ขึ้นต่างหากล่ะ” คนเป็นน้อง
แย้งขึ้นอีกครั้ง เหตุการณ์และเรื่องราวที่เกิดขึ้นของวาเลนติโน ดิเซลี ทำให้
แก๊งที่เคยอยู่ใต้การปกครองของวาเลนติโนเริ่มเหิมเกริม และคิดจะแย่งชิง
พื้นที่กับแก๊งเดอโรซาซึ่งเป็นแก๊งใหญ่ที่เคยผนึกกำลังกับแก๊งวาเลนติโน
ต่อกรกับแก๊งเล็กจนมาอยู่แถวหน้า ซึ่งเขาขอมไม่ได้ เพราะมันหมายถึง
รายได้มหาศาลจะหดหายและถูกแบ่งสันปันส่วนโดยที่ไม่ได้ลงทุนลงแรง
อะไรมาก่อน

“แล้วพี่จะยอมให้ไอ้พวกนั้นมาซุบมือเปิบไปเฉยๆ หรือ อย่าลืมนะว่า
เราก็เป็นแก๊งใหญ่พอๆ กับวาเลนติโน แต่ตอนนั้นเป็นเพราะเราสองแก๊ง

ผืนที่กำลังกัน ไข่แก๊งเล็กๆ มันเลยยอมสยบอยู่ใต้อำนาจและอิทธิพลของเรา แต่พอไม่มีวเลนติโน พวกมันเริ่มหิมเกริม เราต้องทำให้พวกมันรู้ว่า เรายังเป็นหนึ่งในเหนือพวกมันอยู่”

“แต่ฉันไม่เห็นด้วยที่จะใช้ความรุนแรง เราน่าจะหาวิธีที่มันดีกว่านี้
ได้”

“พี่ก็ดีแต่จะยอมไอ้พวกนั้นตลอด เสือร้ายเมื่อหลายสิบปีก่อนมันหายไปไหน บอกตรงๆ เลยนะว่าพี่เปลี่ยนไปเยอะมาก” โรเบอริโตกล่าวด้วยความผิดหวัง เพราะเขากับพี่ชายร่วมมือกันสร้างอาณาจักรเดอโรซามาด้วยกัน โดยมีพี่ชายเป็นหัวหอกในการต่อสู้กับแก๊งต่างถิ่นที่พยายามจะเข้ามาหาหินในอาณาเขตของเขา โดยใช้วิธีตากต่อตา ฟันต่อฟัน จนแก๊งต่างถิ่นยอมสยบ

“ต้องไม่ลืมว่าถ้าเราใช้ความรุนแรง อีกฝ่ายมันก็จะแรงกลับ เราไม่ได้มีปืนในมือคนเดียวนะโรเบอริโต” คนเป็นพี่เอื้อมหยิบขวดวิสกี้รินใส่แก้วแล้วเลื่อนส่งให้น้องชาย ก่อนรินใส่แก้วให้ตัวเอง

“พูดไปพูดมาก็วนซ้ำจุดเดิม” โรเบอริโตเสียดวิสกี้เข้าปากอย่างหงุดหงิดก่อนถามขึ้น

“แล้วบอกหน่อยสิว่า จะให้แก๊งเดียโก้มันมีส่วนแบ่งก็เปอร์เซ็นต์”

“มันบอกจะขอห้าสิบ”

“แล้วพี่ก็จะยอมใช้ไหม”

“ฉันยังไม่ได้ตัดสินใจ เพราะจริงๆ แล้วมันก็เยอะเกินไป” อัลเบิร์ตเองก็หนักใจไม่น้อย เพราะถ้ายอมแบ่งให้ครั้งหนึ่งเลยนั้น เขาเชื่อว่าจะไม่มีแค่แก๊งเดียโก้ที่จะเข้ามาเจรจาต่อรอง แต่จะมีแก๊งอื่นๆ ขอเข้ามาพูดคุยด้วย และถ้าไม่ยอมก็จะมีกรอก่อกวนเกิดขึ้น

“จะบอกให้นะว่าเรื่องนี้น่าจะง่ายนิดเดียว ส่งคนไปฆ่าไอ้เดียโก้เพื่อเป็นตัวอย่งให้ไอ้แก๊งเล็กแก๊งน้อยดู มันจะได้ไม่คิดมาหิมเกริมกับเราอีก”

คนเป็นพี่ส่ายหน้าไม่เห็นด้วย พลังรินวิสกี้ใส่แก้วเดิมอีกครั้ง

“ฉันไม่เห็นด้วย เขาเป็นว่าฉันขอเจรจากับมันก่อน ได้เรื่องยังไง ค่อยว่ากัน”

“ก็ได้ แต่ผมให้ครั้งนี้ครั้งเดียวนะ ถ้าเจรจาไม่สำเร็จ ผมจะใช้วิธีของผม” คนเป็นน้องรินวิสกี้ใส่แก้วของตัวเองเช่นกัน เขายกขึ้นดื่มรวดเดียวหมด

“แล้วก็ให้มันแค่ยี่สิบเปอร์เซ็นต์พอ อย่าให้ถึงห้าสิบเลย มันเสียหน้า แก๊งใหญ่อย่างเราหมด” โรเบอร์ตักกล่าวทิ้งท้าย เขาเดินไปยังประตูห้องทำงาน ที่มีคนของเขายืนรอกันความปลอดภัยให้ถึงสองคน และรีบเปิดประตูให้ทันที

“อ้าว อาร์โอบ” อีซาเบลทักเสียงใสเมื่อเธอเดินมาหยุดอยู่หน้าประตูห้องทำงานของผู้เป็นพ่อ โดยมีฟิลิปโปยืนเคียง พลังมองใบหน้าคมคายของโรเบอร์ตัก เดอโรซาที่เขารู้จักดีว่าเป็นคนแบบไหน

“แกยังอยู่อีกหรือฟิลิปโป” ผู้อาวุโสกว่าเอ่ยทักพลังยื่นมือไปข้างหน้า เพื่อต้องการให้ฟิลิปโปทำความเคารพเหมือนที่ทำกับอัลแบร์โต แต่ฟิลิปโปทำเพียงยกมือของตัวเองขึ้นไหว้หลังแล้วกล่าวทักทายแทน

“คุณโรเบอร์ตักสบายดีนะครับ”

“แกมันก็ยังหึงจ้องทองเหมือนเดิม พี่รักไอ้เด็กเนรคุณคนนี่ลงได้ยังไงนะ” โรเบอร์ตักหันไปพูดกับพี่ชาย ทั้งที่เขารู้สึกเสียหน้าเป็นอย่างมาก

“ฟิลเขาไม่ได้เป็นคนของเราอีกแล้วนะโรเบอร์ตัก”

“แล้วมันมาทำไม”

“ฉันมีงานพิเศษให้เขาทำ” อัลแบร์โตบอกไปจากเก้าอี้ทำงานข้างหน้าต่างของเขา

“งานอะไร” คนเป็นน้องถามเสียงห้วน พลังมองทางตาอดีตศัตรูตัวฉกาจของเขาอย่างซิงซัง

“อาร์โอบมาคนเดียวหรือคะ” อีซาเบลถามแทรกขึ้นพลังเกาะแขนคนเป็นน้าแล้วเอียงแก้มให้จุมพิตอย่างสนิทสนม แต่ฟิลิปโปมองแล้ว

ไม่ชอบใจเป็นอย่างมาก

“มากับพวกลูกน้องแหละ แล้วเราจะไปไหนมา” คนเป็นอาเอ่ยชักพร้อมรอยยิ้มเมื่อหลานสาวทักทายเสียงใส

“ไปดินเนอร์กับฟิลมาคะ” คำตอบนั้นทำให้ดวงตาสีฟ้าเข้มของคนเป็นอาฉายแววไม่พอใจอย่างชัดเจน ก่อนจะถูกหลานสาวขวางแขนพาเดินออกไปยังโถงห้องรับแขกด้านนอกแทน

“มันกลับมาได้อย่างไร ใครเรียกมันกลับ”

“คุณพ่อคะ แต่หนูเป็นคนตามตัวเจอ” อีซาเบลบอกพลางแยกตัวเดินไปยังเคาน์เตอร์เครื่องดื่ม ก่อนจะหยิบขวดวิสกี้อินใส่แก้วแล้วถือเดินมาส่งให้โรเบอร์โตจนถึงมือ

“ตามกลับมาทำไม”

“คุณพ่อจะใช้ให้ทำงานมั้งคะ”

“แล้วหลานไปตามตัวเจอได้อย่างไร” ถามแล้วก็สายตาวิสกี้อ้าปากด้วยความหงุดหงิด ไม่พอใจที่ฟิลิปไปกลับมาที่นี้อีกครั้ง เพราะความบาดหมางในอดีตมันยังฝังลึกอยู่ในความคิดของเขาตลอดเวลา และคิดว่าสักวันจะต้องกำจัดให้สิ้นซาก แล้วยังเป็นคนที่อีซาเบลหลงรักมาตลอด เขาก็ยิ่งเกลียดชังมากขึ้น ยิ่งเห็นอีซาเบลมีรอยยิ้มสดใสในวันนี้เขาก็รู้แล้วว่าหลานสาวยังรักฟิลิปไปอยู่ตลอดเวลา

“ก็ถามไปตามพวกบริษัทหอดีการ์ตแหละคะ แต่ก็ใช้เวลาหลายเดือนเหมือนกันนะคะ” คนเป็นหลานไม่บอกความจริงว่าแท้ที่จริงแล้ว เธอเป็นฝ่ายตามหาฟิลิปไปอยู่หลายปี แต่ที่ไม่พูดความจริงเป็นเพราะเธอรู้ว่าโรเบอร์โตไม่ค่อยชอบฟิลิปไปเท่าไรนัก ยิ่งตอนที่เขาออกไปจากที่นี่ แล้วเธอร้องให้คร่ำครวญอยู่นาน ก็ยิ่งทำให้โรเบอร์โตเกลียดฟิลิปไปมากขึ้นกว่าเดิมอีกเท่าตัว

“แล้วไปดินเนอร์กับมันนี่ หมายความว่าอย่างไร”

“ก็พื้นความหลังใจคะ” คนพูดแก้มแดงเรื่อ ดวงตาก็เปล่งประกาย

ของความสัซออกมากจนคนเป็นอาล้งเกตได้อย่างชัดเจน

“ยังงั ตอ้นที่มันไปนััน หลานอาเพ็งลืบขบเองนะ”

“ลืบขบก็มีความรักได้ค้ะ” บอกลงัก็หัวเราะเสีงใส รู้ดีว่าอาจจะดูว่าเธอกล้าเกินเด็กไป แต่การได้รู้ใจตัวเองตั้งแต่เด็ก ทำให้เธอมีเป้าหมายที่ชัดเจน

“ให้มันได้อย่างนี้ลี แล้วนี่ก็หมายความว่าหลานยังรักมันอยู่ตลอดเทร่อ” คนถามบดเหลี้ยมคางจนเป็นลันด้วยความไม่พอใจ

“ใช่ค้ะ” อีซาเบลตอบตามความจริง พलगรับแก้ววิสกี้จากคนเป็นอาเดินกลับไปยังเคาน์เตอร์เพอร์นิวิกี้ใสแก้วให้ใหม่อีกครั้ง

“นัีกยังงั ในเมื่อมันก็ทิ้งเราไปตั้งหลายปีแล้ว”

“ไม่มีเหตุผลหรือค้ะ แคร์กแล้วรักเลย” หญิงสาวตอบเสีงใส พलगส่งแก้ววิสกี้ให้คนเป็นอา

“แล้วแน่ใจได้ยังงัว่ามันจะไม่มีเมียมมีลูกซ่อนไว้ที่ไหน”

“แน่ใจลืคะ ว่าแต่อาร์อบมาหาคุณพ่อเรื่องอะไรค้ะ”

“เรื่องของผู้ใหญ่ เด็กอย่างเราไม่เกี่ยว”

“อาร์อบนะ หนูไม่เด็กแล้วนะ” คนพูดทำท่ากระง้ากระงอดเรียกรอยยิ้มเอ็นดูจากคนเป็นอาได้เป็นอย่างดี

“นั่นแหละ ปล่อยให้พ่อกับอ้าจัดการกันเองดีกว่า เราก้ทำตัวสวยๆ น่ารักๆ ไปวันๆ พอ” คนเป็นอาเดินมาส่งแก้วให้หลานสาวก่อนจะหมุนตัวเดินออกจากโถงของห้องรับแขก โดยมีหลานสาวเดินเคียง

“แต่อาเตือนไว้ก่อนนะว่าถ้าไอ้ฟิลิปโปมันทำให้หลานต้องร้องไห้อีก อาจจะไม่เก็บมันไว้ให้รูกูกตา”

“ไม่ได้นะคะ อาร์อบอย่าทำอะไรพิลของหนูนะ”

“ทั้งที่มันทำให้หลานร้องไห้อย่างนั้นเทร่อ” โรเบอร์โตถามเสีงเค็รียด เขามาหยุดยืนอยู่ตรงเชิงบันไดของตัวคฤหาสน์

“ครรวานี้เขาจะทำให้หนูยิ้มอย่างเดียวก้ะ เชื่อหนูนะคะ” คนเป็นหลาน

บอกเสียงใส่พลาจิงศิริระกับไหล่ของโรเบอร์โตด้วยท่าทางประจบประแจง

“เออ เชื่อก็คี่ได้ แล้วได้คุยกับแม่เขาบ้างไหม สบายดีหรือเปล่า”

“สบายดีค่ะ อีก็ไม่กี่วันหนูจะไปเยี่ยมม อารีอบจะฝากอะไรไปให้ไหมคะ”

“ไม่ฝาก เขาคงไม่ยอมรับของฝากจากคนเลวอย่างอาหารอก”
คนเป็นอาหั่วเราะอยู่ในลำคอ รู้ดีว่าอดีตพี่สะใภ้เกลียดชังเขายิ่งกว่าไส้เดือน
กึ่งก็้อ และคงไม่คิดกลับมาที่นี้อีก ถ้าเขายังไม่ตาย

“อารีอบคิดมาก”

“เราเป็นเด็กจะไปรู้อะไร ก็ปีมาแล้วที่หลานไปหาแม่เขาณะ เขาเคย
ถามถึงอาสักคำไหมล่ะ”

อิซาเบลได้แต่ยิ้มรับ เพราะเป็นแบบนั้นจริง เธอก็ไม่เคยเข้าใจมารดา
เหมือนกันว่าโกรธ เกลียดอะไรพ่อกับอาของเธอมากนัก ถึงไม่ยอมกลับมา
อเมริกาอีก และไม่เคยเอ่ยถึงโรเบอร์โต จะมีที่นานๆ ครั้งจะถามถึงก็คือ
พ่อของเธอมีภรรยาใหม่ไปหรือยัง แล้วพเธอบอกว่าพ่อยังคงอยู่แม่อยู่เสมอ
แม่ก็จะรังเธอไปกอด แต่ไม่ยอมพุดอะไร

“แล้วนี้จะเดินทางเมื่อไร”

“เร็วๆ นี้มั้งคะ”

“อืม อาไปละ เดินทางปลอดภัยก็แล้วกัน”

“อารีอบก็ดูแลสุขภาพด้วยนะคะ” หลานสาวเข่งขาขึ้นจุ่มพิตแก้ม
คนเป็นอา โรเบอร์โตยกมือขึ้นเขย่าศิริระหลานด้วยความเอ็นดูก่อนก้าวลง
บันได โดยมีบอดีการ์ดตามหลัง

“ผมไม่ชอบเลยนะที่คุณหนูหอมแก้มคุณโรเบอร์โตแบบนั้น” พิลิปไป
เอ่ยเสียงเรียบอยู่ด้านหลังร่างเพรียวระหงที่ยืนส่งคนเป็นอาอยู่ตรงเทอเรซ
หน้าคฤหาสน์

“ก็หนูหอมมาตั้งแต่จำความได้ พิลก็น่าจะเห็นตั้งแต่ตอนโน้นแล้ว”

“แต่ตอนนี้คุณหนูไม่ใช่เด็ก”

“บอกมาก่อนว่าหึง แล้วหนูจะเลิกหอมอาร์โอบ” ร่างเพรียวระหง หมุนตัวกลับมารอคำตอบด้วยดวงตาสดใสแวววาว

“ไม่ได้หึง แต่หวง เหตุผลนี้พอจะใช้ได้ไหม” คำตอบนั้นเรียกรอยยิ้ม ให้กระจ่างใส่อยู่นบนใบหน้าที่สวยหวานจนฟิลิปไปต้องร้องร่างเพรียวระหง เข้ามาแนบชิด

“แล้วก็ห้ามยิ้มแบบนี้ให้คนอื่นด้วยนะ”

“แบบไหนคะ” หญิงสาวถามยั่ว เธอเงยหน้าสบตาคนตัวสูงที่ใบหน้าที่ โกล้งจนลมหายใจรินรด

“ก็แบบที่ยิ้มอยู่ตอนนี้ละสิ รู้ไหมว่า ยิ้มของคุณหนูมันทำให้ผม อยากจะทำให้ผู้ชายทั้งโลกตามอดให้หมด”

“แม่แต่คุณพ่อเธอคะ”

“สำหรับนายท่านไม่เป็นไร ยิ้มได้ แต่คนอื่น คุณหนูห้ามยิ้มแบบ เมื่อก็เด็ดขาด” ฟิลิปไปบอกเสียงทุ้ม พลังจรดปลายจมูกลงคลอเคลียอยู่ ตรงปลายจมูกโต่งของหญิงสาวด้วยความละมุนละไมจนอิซาเบลลัมผัส ในความรู้สึกนั้นได้อย่างดี

“แล้วถ้าหนูจะห้ามฟิลบ้างล่ะ”

“ไม่ต้องห้าม เพราะผมไม่ได้มีสายตาไว้มองใคร นอกจากคุณหนู ของผมคนเดียว” หน้าผากของฟิลิปไปยังแนบชิดกับหน้าผากของหญิงสาว อย่างอ่อนโยน

“ฟิลกำลังหลอกให้หนูตกหลุมพรางอยู่ใช่ไหม”

“ทำไม่รู้ทันล่ะ” ฟิลิปไปหัวเราะแก้มแก้ม เขาถอยห่างจากร่างเพรียวระหง ด้วยความโล่งอก หลังรู้ว่าเขากำลังแสดงความรู้สึกที่แท้จริงออกไป

“ทำไมจะไม่รู้ล่ะ ก็เรากำลังเล่นเกมกันอยู่นี่” อิซาเบลต้องบังคับเสียง ไม่ให้สิ้นด้วยความน้อยใจกับคำตอบของฟิลิปไปที่เธอคิดว่าเขาจะตอบว่า ไม่ใช่ มันเป็นความรู้สึกที่แท้จริง และถ้าเขาตอบแบบนั้น เธอก็จะขอยอมแพ้และเลิกเล่นเกมนี้ เพราะเธอไม่อยากหลอกตัวเอง หรือหลอกเขา

อยากบอกให้เขารู้ว่าเขารักเขาเหลือเกิน

“ถ้าอย่างนั้นก็เข้าบ้านเถอะครับ” มือหนาจับมือเรียวยาวนั้นมากุม แล้วพาเดินกลับเข้าไปในคฤหาสน์

“ฟิลคุยอะไรกับคุณพ่ออีกหรือเปล่า”

“ท่านบอกให้เราเดินทางไปเมืองไทยให้เร็วที่สุด”

“หมายความว่ายังไงคะ” คนถามหยุดยืนอยู่ตรงเชิงบันไดที่ทอดตัวโค้งยาวมาจากชั้นสองของตัวคฤหาสน์ แชนเดอเลียร์ช่อใหญ่แขวนอยู่บนเพดานสูง แต่แสงของมันก็ยังไม่ส่องสว่างมายังใบหน้าสวยหวานจนแลดูกระจ่างใสมากกว่าเดิม แม้แต่ฟิลิปก็ยังต้องถามตัวเองว่าเขาจะอดใจไม่ตกหลุมรักอิซาเบลได้อีกนานแค่ไหน

“ฟิลมีอะไรเธอ” คนถามหน้าแดงเรื่อ เมื่อเธอสบตาคมเข้มที่เต็มไปด้วยความรู้สึกหลากหลาย และเขามองเธอนิ่งอยู่อย่างนั้นจนเธอต้องถามออกไป

“ผมเข้าใจความรู้สึกของนายท่านเดี๋ยวนี้เอง”

“เข้าใจอะไร หนูไม่เข้าใจ”

“เข้าใจตรงที่ว่านายท่านเป็นห่วงคุณหนูมากๆ ลีครับ” ร่างสูงอดที่จะรังอิซาเบลเข้ามาแนบชิดกับเรือนกายของเขาไม่ได้

“ไม่เข้าใจค่ะ”

“ก็คุณหนูเป็นเหมือนแก้วตาดวงใจของนายท่าน ผมเองก็รู้สึกแบบนั้น” เขาแนบริมฝีปากลงบดเบียดกลีบปากหอมหวานอย่างอ่อนโยน มอบความรู้สึกที่แท้จริงไปกับปลายลิ้นที่เกี่ยวกระหวัดดูดุดันลิ้นเรียวเล็กให้ยอมจำนนอยู่ในโพรงปากที่หอมหวาน

“ฟิล” อิซาเบลเปรยเสียงพราวเมื่อเขาปล่อยให้เธอได้ผ่อนลมหายใจ

“จูบราตรีสวัสดิ์ไงครับ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ฝันดีค่ะ” ร่างเพรียวระหงเขย่งขาขึ้นจูบสั้นเหลี่ยมคางของคนตัวโตอย่างอ่อนหวาน

“ครับ ฝนดี” พิลิปโปจับมือเรียบบางขึ้นมากดจูบหนักๆ ด้วยความรู้สึกที่กำลังพ่ายแพ้ให้กับลูกสาวของอัลแบร์โตอย่างสิ้นเชิง รู้ว่ามันเกิดนานแล้ว ตั้งแต่เขาออกจากอาณาจักรเดอโรซา หรือตั้งแต่เด็กแก่แดดขอให้เขามอบจูบแรกให้ แต่ตอนนั้นก็คิดว่าเดี๋ยวก็คงจะลืมได้เอง แล้วความรู้สึกมันก็เกิดขึ้นอีกครั้งตอนเขาเจอสาวลึกลับที่ชื่ออิชซี จนกระทั่งมารู้ความจริงว่าที่แท้แล้วคือ อีซาเบล เดอโรซา ทำให้ความรักที่ถูกเก็บกดไว้มันล้นใจขึ้นมาอีกครั้ง แต่ผู้ชายมือเปื้อนเลือดอย่างเขา จะพูดอะไรออกไปได้ ด้วยอาชีพที่เสี่ยงตายและอันตรายอาจเกิดขึ้นกับคนใกล้ตัวได้ทุกเมื่อ เขาคงทำได้แค่แอบรักอยู่ในใจเท่านั้น

“จูบราตรีสวัสดิ์ก็กันอยู่ตรงนี่เองหรอ” คนเป็นพ่อเอ่ยล้อเลียน เขา รู้สึกโล่งใจเป็นอย่างมากเมื่อเห็นรอยยิ้มของอีซาเบล ตอนนีเขหวังว่าฟิลิปโปจะไม่ทำร้ายจิตใจของลูกสาวเขาอีก

“คุณพ่อนะ” อีซาเบลต่อว่าอย่างขัดเขินแค้นของเธอแดงระเรื่อกับรอยยิ้มล้อเลียนของผู้เป็นพ่อ

“ไป ขึ้นไปนอน หรือจะเตรียมเสื้อผ้าอะไรก็ว่าไป พ่อสั่งกับตันให้เตรียมเครื่องเจ็ตรอพรุ่งนี้ตอนบ่ายๆ แล้ว พิลจะไปอยู่กับลูกที่โน่นจนกว่าทางนี้จะคลี่คลาย”

“ถ้าอย่างนั้นผมกลับนะครับ”

“ไปเถอะ ขอบใจมากๆ ผাগอิชซีด้วย” ผู้อาวุโสกว่ารังรังสูงใหญ่เข้ามากดตบกลางตบไหล่ตบหลังเบาๆ

“ขอร้องนะ อย่าฝืนคำสั่ง ดูแลอีซาเบลให้ดี”

“ครับ ผมสัญญา” พิลิปโปเอ่ยหนักแน่น ก่อนมองสบตาคู่สวยหวาน ก่อนหมุนตัวเดินออกจากบริเวณนั้น ผ่านเวรยามที่ทำหน้าที่ตรวจตราความปลอดภัยไปยังรถยนต์ของเขาที่จอดอยู่ฝั่งตรงข้ามกับตัวคฤหาสน์ เขาขับรถออกจากอาณาจักรของเดอโรซามาได้ไม่นาน ก็เจอกับรถยนต์คันหรูสีดำที่จอดนิ่งอยู่ริมทางที่มีตลิ่งเห็นเพียงไฟท้ายรถกะพริบสว่างวาบ

เป็นจิ้งหะ และมือดีก็การ์ดยืนกุมมืออยู่ข้างรถสองคน เขาจำได้ทันทีว่าเป็นคนของ โรเบอร์โต เดอโรซา ทำให้เขาต้องชะลอรถจอดข้างทางเพราะรู้ว่าโรเบอร์โตต้องการคุยกับเขาอย่างแน่นอน

“นายท่านต้องการพูดด้วย” เพื่อนในวงการบอดีการ์ดก้มลงบอกตรงกระຈกด้านข้างที่เขาั่ง ทำให้เขาต้องเปิดประตูรถลงไป จากนั้นเดินขึ้นไปนั่งบนรถคันหรูสีดำแทน

“คุณโรเบอร์โต” ฟลิปปิโอบ่อยทักเสียงเรียบ เมื่อน้องชายของอัลแบร์โตนั่งอยู่บนเบาะหนังหนานุ่มสีดำตรงกันข้ามกับเขา

“กลับมาทำไม”

“นายท่านเรียกกลับมาครับ”

“รู้ไม่ใช่เหรอว่าฉันไม่เคยชอบขี่หน้าแก” โรเบอร์โตกล่าวอย่างเหยียดหยาม

“ครับ”

“ฉันเกลียดคำว่าครับของแก มันเหมือนแกแกลังกวนโมโหฉันมากกว่า”

“ครับ” ฟลิปปิโอรับคำอย่างไม่เกรงกลัวว่าโรเบอร์โตจะโมโห เพราะเขารู้ว่าคนตรงหน้านั้นเกรงกลัวฝีมือของเขาไม่ใช่หน่อย ตั้งแต่ก่อนที่เขาจะไปจากอาณาจักรเดอโรซาด้วยซ้ำ

“แกมันบัดซบที่สุด”

“คุณโรเบอร์โตหยุดตรรอมผมเพื่อจะพูดเรื่องนี้เหรอครับ” เขาถามกลับอย่างใจเย็น

“ไม่ใช่ ฉันอยากจะรู้ว่าพี่ชายฉันเรียกแกกลับมาทำไม”

“ผมยังไม่ได้รับคำสั่งจากนายท่าน เลยยังบอกไม่ได้”

“แกมันก็ปากแข็งเหมือนเดิม ลงไปได้” เจ้าของรถเอ่ยไล่ ทำให้ร่างสูงใหญ่ต้องขยับตัว ก่อนจะชะงักกับคำสั่งห้วนๆ

“อิช่าเบลเป็นหลานที่ฉันรักมากที่สุด อยู่ให้ห่างหลานฉันไว้ก็ดีนะ”

“อย่าลืมว่าคุณหนูรักผมนะครับ” เขาบอกเสียงเรียบกลับไป

“เออ ใช่ แต่ถึงอิซาเบลจะรักแกแค่ไหน แต่ฉันจะไม่ให้แกได้แต่งงานกับหลานฉันเด็ดขาด” โรเบอร์โตไม่ยอมแพ้ บอกตัวเองว่าเกลียดอดีตบอดีการ์ตที่รู้จักของพี่ชายมากที่สุด และเขาจะทำทุกวิถีทางเพื่อกำจัดมันออกไปจากชีวิตของอิซาเบลให้ได้

“ตอนที่แกไปจากที่นี่ ฉันนึกว่าโล่งแล้วนะ ไม่คิดว่าแกจะกลับมาแต่ไม่เป็นไร กลับมาแล้วฉันก็จะเตือนไว้อีกครั้ง เพราะแกจะตายแบบศพไร้ญาติ”

“แค่นี้ใช่ไหมครับ”

“ไป!!” โรเบอร์โตตวาดลั่น แต่ฟิลิปโปก็หาเกรงกลัวไม่ เขาหัวเราะหึๆ อยู่ในลำคอก่อนจะเปิดประตูลงจากรถไป ขึ้นรถของเขาเอง ขบวนรถของโรเบอร์โตขับแซงหน้าไปอย่างฉุนเฉียว นึกโมโหเป็นอย่างมากที่มันยังอยู่เป็นหอกข้างแคร่ของอัลแบร์โตโดยที่เขาไม่อาจทำอะไรได้ เหตุการณ์เมื่อสิบกว่าปีก่อนย้อนกลับมาทำให้เขาต้องข่มความไม่พอใจไว้อีกครั้ง

“ไอ้ลูกไม่มีพ่อ แกมันบังอาจเกินไปแล้ว” โรเบอร์โตตวาดเสียงดังเมื่อฟิลิปโปในวัยยี่สิบบุกเข้าไปช่วยกลอเรียหญิงรับใช้ที่โรเบอร์โตมักแวะมาเอาเปรียบ ข่มเหง ข่มขืนตักตวงความสุขโดยที่กลอเรียไม่เต็มใจอยู่ภายในห้องพักท้ายรถยนต์ที่เจียบส่งัด โดยใช้ศิลปะมวยไทยที่ฝึกฝนมาเข้าสู่และทำร้ายโรเบอร์โตจนลงไปนอนหมดสภาพกับพื้น แต่ก็ยังตะโกนเรียกให้ลูกน้องกรูกันเข้ามาในห้องแล้วจับตัวเขาเอาไว้

“จับมันไว้” โรเบอร์โตลุกจากพื้นมาได้ก็กำหมัดชกเข้าไปที่หน้าท้องของชายหนุ่มจนตัวงอ

“แกมันเสือกไม่เข้าเรื่อง กลอเรียมันหารายได้พิเศษมานานเป็นปีแล้ว” เขาชกเข้าไปที่โหนกแก้มของเด็กหนุ่มอย่างแรง จนเขาต้องสะบัดมือเพราะแรงกระแทก

“อย่าค่ะ พอแล้วค่ะคุณโรเบอร์โต” กลอเรียร้องห้ามอยู่บนเตียง

ด้วยความสงสารชายหนุ่ม เธอซึ่งในน้ำใจของฟิลิปโปที่อยากจะช่วย เพราะ เขามักถามถึงรอยฟกช้ำตามหน้าตาอยู่เสมอ แต่เธอก็ไม่เคยบอกความจริง จนกระทั่งวันนี้ เธอเชื่อว่าเขาคงทนไม่ได้ที่เธอถูกข่มขืนมาตลอด

“เป็นห่วงมันหรือ หรือว่าเธอให้อัฟฟิลมันเอาฟรีๆ”

“เปล่าคะนาย หนูแค่ไม่อยากให้นายฆ่าเขาตาย” หญิงสาวรีบแก้ตัว พลังมองฟิลิปโปด้วยความเป็นห่วง

“บอกมันไปสิว่าเธอเต็มใจให้ฉันเอา”

“ค่ะๆ ฟิล ฉันไม่เป็นไร ไม่ต้องห่วงนะ ขอบใจมากๆ ที่เข้ามาช่วย”

“กลอเรีย ถ้าเธอจะไปจากที่นี่ ฉันจะพาเธอไปเอง” ฟิลิปโปบอกด้วยความหวังดี เขาเชื่อว่ากลอเรียไม่ได้เต็มใจ แต่เป็นเพราะจำใจมากกว่า

“ฉันไม่รู้จะไปไหน ฉันมาจากเม็กซิโก หนีเข้าเมืองมา ถ้าตำรวจจับได้ฉันก็จะถูกส่งกลับ”

“แล้วกลอเรียจะอยู่ที่ให้เขาข่มขืนแบบนี้หรือ” ฟิลิปโปถามกลับอย่าง หัวเสียทั้งที่เขาเจ็บไปทั้งตัวจากการโดนซ้อม

“แกจะไปตีๆ หรือจะให้ลูกน้องฉันฆ่าแกแล้วหมกศพไว้ท้ายไร่”

โรเบอร์โตขู่เสียงแข็ง ใบหน้าของเขาบวมปูดเพราะฤทธิ์หมัดกับเท้าที่ประเคน ไล่อย่างไม่ยั้ง

“แล้วก็ปิดปากให้สนิทด้วย อย่าได้คิดเอาเรื่องนี้ไปบอกพี่ฉัน เพราะ เขาไม่มีวันเชื่อแก แล้วฉันก็จะบอกว่าแกนั้นแหละข่มขืนกลอเรีย ทีนี้คุณหนู ของแกก็จะเฉดหัวแกทิ้ง หรือถ้าแกยังดิ่งดันที่จะเล่นงานฉันไม่เลิกละก็ ฉันจะบอกอัลแบร์โตให้ส่งอิซาเบลเข้าไปเป็นนางสีในคอนเวนต์ที่อิตาลี ทีนี้แกก็อย่าหวังว่าจะได้เจอหน้าคุณหนูอีกเลย”

ฟิลิปโปในวัยยี่สิบปีได้แต่กอดฟันขมความเคียดแค้นซึ่งซึ้งเอาไว้อย่างเต็มที่ สุดท้ายเขาทนดูความเลวของโรเบอร์โตต่อไปไม่ไหว จึงตัดสินใจ ออกจากอาณาจักรแห่งนั้น ก่อนที่เขาจะกลายเป็นฆาตกรฆ่าคนตาย กอปรกับ ช่วงนั้นอิซาเบลเริ่มให้ความสนิทสนมกับเขามากขึ้น เหล่าคนงานเริ่มมอง

ว่าเขาจะใช้คุณหนูอิซาเบลเป็นบันไดก้าวขึ้นไปเป็นลูกเขยของอัลแบร์โต
ซึ่งเขาไม่อาจทำแบบนั้นได้ จึงต้องออกจากอาณาจักรเดอโรซาแล้วให้
เหตุผลกับอัลแบร์โตว่าเขาจะไปหาความก้าวหน้าให้กับตัวเอง มันผ่านมา
แล้วสิบกว่าปี แต่เขาก็ไม่เคยลืมความชิงชังที่มีต่อโรเบอร์โตได้เลย!

